

DANIELLE BARLETTE

Cutia din lemn de trandafir

ALCRIS

Traducerea și adaptarea în limba română de ANCA MORĂRESCU

Capitolul 1

— Lavinia, dragă, nu sunt prea multe de spus... Marjorie Dean sărută cu afecțiune obrazul vecinei sale și o îmbrățișă consolator. Cuvintele sunt de prisos în asemenea situații. Nu uita că eu și Fred suntem vizavi de casa ta și ori de câte ori te vei simți singură, poți veni la noi. Întotdeauna ne vom bucura să vă vedem și să știi că spun adevărul.

— O să țin cont de asta. Mulțumesc. Mulțumesc pentru tot, Marjorie. Lavinia îi zâmbi slab, cu calmul pe care încercase să și-l păstreze în acea zi dureroasă. Apoi o privi pe vecina ei cum se îndepărtează pe alee, cum se mai întoarce o dată să-i facă semn cu mâna și apoi traversează strada scuturându-și capul ca și cum ar fi scăpat de o povară.

Lavinia n-o învinovătea. Până la un anumit punct și ea împărtășea această ușurare. Dar cum altfel se putea oare simți cineva când o înmormântare se sfârșea? Chiar și înmormântarea unui soț atât de iubit al cărui sprijin l-a avut până acum o săptămână.

Închise ușa și tăcerea din casă o învălui. Dar din nou, cel mai puternic sentiment al ei era ușurarea. Fusesse o zi insuportabilă, în care a trebuit să audă din nou și din nou de la oameni drăguți aceleași cuvinte consolatoare și aceleași întrebări la care putea cu greu să răspundă. Acum, totul se sfârșise. Până și Barbara, drăguța lor menajeră plecase, iar casa rămăsese într-adevăr pustie.

— Ar trebui să pleci undeva, îi spusese ră toți. Nu e bine să stai singură în casă după un asemenea șoc. Unii dintre ei chiar au adăugat:

— Vino la noi, măcar pentru câteva zile.

Dar tuturor Lavinia le-a spus același lucru:

— Mulțumesc mult, dar o să fiu foarte bine. Sunt

obișnuită să stau singură în casă pentru că munca îl făcea pe Derek să fie plecat mai tot timpul. Deocamdată îmi place să stau aici, în casa mea. Mă simt protejată. Poate mai târziu voi pleca pe undeva. Dar nu acum. Nu pot lua o asemenea decizie într-un moment ca ăsta.

Niciunuia dintre ei nu le-a spus însă că în propria casă se va simți mai aproape de Derek, ca și cum n-o părăsise de tot.

Merse prin casă și mai aranjă câteva lucruri la locul lor. Apoi își făcu un ceai și își turnă o ceașcă. Se așeză la masa din bucătăria luminată de soarele blând al după-amiezii. Doar în adâncul sufletului putea accepta că Derek, care nu suferise niciodată de nimic grav, încetase din viață în urma unui infarct.

Până atunci, se considerase cea mai norocoasă dintre femei. Se căsătorise cu singurul bărbat pe care-l iubise și trăise o căsnicie fericită alături de el aproape douăzeci de ani. Era adevărat că, deși amândoi iubeau copii, nu s-au putut bucura de acest privilegiu. Dar pe măsura trecerii timpului, Lavinia și-a spus că nimeni n-ar trebui să aștepte totul de la viață. Un soț iubitor, o casă frumoasă, o sănătate de fier și bani destui erau lucruri care o făceau fericită și îi luau gândul de la copii.

La un moment dat, dacă alegerea se fi fost doar a sa, ar fi adoptat un copil. Dar Derek s-a opus vehement acestui lucru. Nici măcar nu voia să vorbească despre asta. Și după o ceartă, singura pe care și-o amintea din căsnicia ei, renunțase la idee. Subiectul nu mai fusese adus niciodată în discuție.

Se ridică și merse la chiuvetă să spele cele câteva vase murdare. Insistă asupra fiecărui detaliu, astfel încât să nu aibă timp să se gândească la altceva. Dar știa că se apropia clipa când nu va mai avea nimic de făcut și va trebui să stea, și să se gândească la trecutul frumos și la viitorul gol care se așternea în fața ei.

Era greu de spus ce va face pe urmă. Știa că nu va putea să se ocupe de niciun lucru de-al lui Derek. Nici de haine, nici de cărți, nici de pipe.

Intră totuși în camera lui de lucru. Parcă era mai puțin intim decât dormitorul unde împărțiseră atâtea clipe frumoase.

Aici se așază la birou și deschise câteva sertare la întâmplare. Dar conținutul lor ținea de afaceri și, deși știa totul despre ceea ce făcea soțul ei, nu o interesau detaliile acestea acum.

Avocatul lor o anunțase deja că poziția ei financiară era una sigură, iar această veste n-o surprinsese deloc pe Lavinia fiindcă își cunoștea soțul și știa că, pe cât de tandru fusese cu ea, pe atât de calculat și de corect fusese în afacerile sale.

Căutând ceva personal, mai încercă să deschidă un sertar, dar acesta era încuiat. Găsi în lanțul de chei de pe birou una care să se potrivească și, după câteva încercări, reuși să-l descuie. Înăuntru erau câteva foi scrise care nu prezentau mare interes, și o cutie frumos sculptată, din lemn de trandafir, pe care era sigură că n-o mai văzuse niciodată până atunci. Cu o ușoară curiozitate, potrivea cea mai mică cheie din șirul de chei și o deschise. Ridică capacul și privi înăuntru. Deasupra erau poze vechi de-ale părinților lui Derek. Lavinia îi recunoscuse din unele fotografii pe care soțul ei i le arătase la începutul căsătoriei lor. Fusese singur la părinți și aceștia muriseră înainte ca cei doi să se cunoască. Vorbise de câteva ori despre ei, și era clar că avusese o copilărie și o adolescență frumoasă, dar totul rămăsese necunoscut pentru Lavinia.

Era ciudat că toate fotografiile din cutie aveau legătură cu viața lui, dar nicidecum cu ceea ce trăiseră împreună. Se uită cu drag la ele, fără s-o deranjeze acest detaliu. Găsi chiar și o poză cu o casă veche din Staffordshire unde probabil Derek copilărise. Era o poză veche, dar păstrată impecabil, probabil Derek ținuse mult la ea. Puse toate fotografiile la o parte și descoperi, oarecum amuzată, un carnet școlar.

Oare ce-l determinase pe Derek să păstreze atâtea ani un astfel de lucru? îl deschise oarecum amuzată și își dădu

seama că nu-i aparținea lui ci unei fetițe, pe nume Sheila Martineau, în vârstă de opt ani și două luni la acea dată. Fetița avea calitative bune la engleză și la religie, dar matematica și lipsa de concentrare îi făceau probleme.

Lavinia privi în josul paginii și observă că fusese scris acum doisprezece ani. Deci această Sheila crescuse. Dar ce legătură avea ea cu soțul ei și de ce niciodată nu-i pomenise de ea?

Grăbită, dar parcă mai mult curioasă să afle ce mai ascundea cutia, îi răsturnă conținutul pe masă. Observă că erau doar fotografii cu Sheila: Sheila la un an, îmbrăcată într-un costumăș roz; Sheila la optsprezece luni, la fel de drăgălașă, cu ochi negri, sclipitori; Sheila la opt ani, fără câțiva dinți în partea din față; Sheila la doisprezece ani, transformată într-o fetiță veselă, cu obraji trandafirii; Sheila la cincisprezece ani și la optsprezece ani, când anunța că va fi o adevărată frumusețe de fată, cu aceeași bujori în obraji ca în copilărie și aceeași ochi vioi și trăsături hotărâte. În cele din urmă mai găsi o poză recentă de-a ei, pe spatele căreia scria simplu: Sheila.

Pentru Lavinia era o străină.

— Parcă am mai văzut-o undeva... își spuse ea. Dar nu-și amintea. Sau poate am văzut pe cineva care să-i semene...

Apoi o izbi adevărul. Nici nu era de mirare că i se părea cunoscută. Îi amintea atât de mult de Derek!

— Trebuie să fie vreo rudă de-a lui. Oare să-i fie nepoată? Nu, fusese singur la părinți. Poate vreo verișoară mai tânără? se întrebă ea. Dar de ce să nu-mi spună despre ea?

Mai privi o dată fotografiile.

— Îi seamănă atât de mult încât i-ar putea fi... fiică, șopti Lavinia și în aceeași clipă, telefonul de pe birou sună.

— Da? răspunse ea, fără să ridice privirea de pe poze.

— Lavinia, draga mea! se auzi vocea avocatului de familie, Keith Benwood. N-am vrut să te îngrijorez la înmormântare, dar trebuie să-ți spun niște lucruri care nu

suportă amânare.

— Poziția mea financiară e pusă în pericol? întrebă femeia, speriată.

— Oh, nu, stai liniștită în legătură cu asta.

— Atunci, e vorba despre... Sheila? întrebă Lavinia, neînțelegând nici ea de ce îi rostise numele.

— Știi despre ea? întrebă după un moment bărbatul.

— Am găsit din întâmplare niște fotografii de-ale ei într-o cutie din biroul lui Derek. Respiră profund, apoi zise: seamănă foarte mult cu el, nu-i așa?

— Cred că da, n-am văzut-o niciodată.

— E fiica lui, nu?

— Da, și cred că sunt singurul care știe asta. De aceea trebuie să vorbesc cu tine, Lavinia.

— Pot să vin acum la tine la birou?

— Nu, mă pregătesc să vin acasă. Vorbim mâine dimineață, dacă vrei.

— Oh, nu. Trebuie să vorbim acum. Până mâine o să înnebunesc. N-aș vrea să mă gândesc la lucruri care nu sunt adevărate. Ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai spune acum adevărul, chiar și la telefon.

— Nu trebuie să vorbim despre asta la telefon. Te pot scoate în oraș, la cină? Oricum, n-ar trebui să fii singură în seara asta. Vin să te iau într-o oră și vom cina într-un loc liniștit.

— Nu cred că ar trebui să fac asta. Mai ales în seara înmormântării soțului meu. Vecinii vor scorni vorbe și...

— Ei, haide, nu fi ridicolă! Sunt cel mai vechi prieten al tău și al lui Derek. Și e mai bine să cinezi cu cineva apropiat decât acasă, singură. Vin la tine într-o oră.

— Mulțumesc, Keith, spuse ea, și chiar se surprinse zâmbind. Apoi puse receptorul în furcă și adună fotografiile de pe birou. O privi cu nostalgie pe una dintre ele și spuse: trebuie să te fi iubit mult. Iar eu n-am știut niciodată asta... I se părea incredibil că trăise atâta timp lângă un bărbat pe care se părea că nu-l cunoștea complet.

Îmbrăcase o rochiță neagră, simplă, pe care i-o făcuse cadou Derek. Lavinia era o femeie frumoasă. Era

înalță și suplă și ochii căprui încă mai păstrau vioiciunea tinereții. Dar în ultimele zile supărarea îi făcuse cearcăne și îi adusese o paloare în obraji.

Era gata când Keith sună la ușă, oarecum agitat. Femeia, însă găsi forța necesară să glumească puțin cu el.

— Nu-ți face griji, Keith. N-o să fac nicio scenă.

— Nici nu te credeam în stare, deși în profesia mea, sunt obișnuit cu astfel de lucruri. Totuși, e o ușurare când oamenii sunt suficient de civilizați încât să le evite.

„Civilizat” era un cuvânt pe care Derek obișnuia să-l folosească des, își aminti Lavinia, când mașina porni și trecură pe lângă biserica unde se căsătorise cu el.

— O să-mi spui imediat?

— Nu. Și nu fiindcă vreau să te fac să aștepți. Dar cred că e mai bine dacă ne-am relaxa puțin și am mânca ceva înainte. Nu e momentul pentru o astfel de conversație.

— Dar în schimb mă suni, ca să-mi povestești despre ce e vorba.

— Nu. Te-am sunat ca să văd ce mai faci și ca să aranjăm o întâlnire mâine, când aveam de gând să-ți spun. Faptul că tu ai aflat mai înainte, a precipitat oarecum lucrurile.

— Da, ai dreptate. Am uitat.

— Îmi pare rău. Era ultima modalitate prin care mi-aș fi dorit să afli. Și cu siguranță ultimul lucru pe care l-ar fi ales el.

— Dar dovada era acolo, pentru oricine ar fi dorit s-o vadă. Cheia era pe biroul lui.

— În mod obișnuit, nu ai fi descuiat biroul ca să-i cauți prin lucruri.

— Nu, bineînțeles că nu!

— În orice caz, cred că din neatenție a lăsat cheia la îndemână. Nu credea că va muri așa de subit și poate încerca să te pregătească într-un fel înainte să-ți spună adevărul. Te-a iubit foarte mult și fericirea ta era principala lui grijă.

Știa că era așa, dar faptul că primea o încurajare de

la cineva străin într-un moment când încrederea în el se zdruncinase, valora foarte mult pentru ea.

Ajunseră la restaurant și luară o masă pe balcon, de unde puteau admira în voie peisajul frumos de toamnă. Era un local situat la câțiva kilometri de oraș. Afară era o vreme plăcută și venirea toamnei parcă înfrumuseța lacul și lebedele care se plimbau pe el. Era un vis frumos.

Comandară mâncarea și, după ce le fu adusă, Keith o privi în ochi și spuse:

— Lavinia, îmi dau seama că e un lucru greu de acceptat. Poate ar fi mai bine să o iau cu începutul. S-a întâmplat totul, bineînțeles, înainte să se căsătorească cu tine. Chiar înainte de a te cunoaște. Fata, mama Sheilei, a fost o tânără pe care a întâlnit-o pentru scurt timp la Londra, unde Derek și-a petrecut câțiva ani din tinerețe.

— S-a căsătorit cu ea? întrebă Lavinia cu ochii la fața de masă, de parcă aceasta avea vreun model semnificativ.

— Nu. A fost o legătură pasională și trecătoare.

— Și deloc civilizată?

— Civilizată? întrebă bărbatul zâmbind, evident neînțelegând cuvintele ei. Nu, nu a fost deloc civilizată. Vreau să știi, de la început că acum îți spun ceea ce Derek, la rândul lui, mi-a spus mie. S-ar putea ca ea să fi fost o victimă, dar eu înclin să cred că nu. Oricum, toată treaba a durat câteva luni. Apoi a urmat o ceartă și cei doi s-au despărțit, plecând fiecare în direcții opuse.

— Au... locuit împreună? reuși Lavinia cu greu să întrebe.

— Nu, în adevăratul sens al cuvântului. Derek a fost un om crescut de mic cu principii stabile. Probabil că fata asta i s-a părut o adevărată ispită, în sensul în care nu-i împărtășea convingerile și își trăia viața după bunul plac. Dar astea sunt doar presupunerile mele. Nu știu exact ce s-a întâmplat. Oricum a plecat din Londra după asta și s-a stabilit aici, în Treehampton, unde a avut cu adevărat o viață de succes.

— Numești succes și căsătoria cu mine?

— Bineînțeles. Sper că nu începi acum să diminuezi

fericirea pe care ați trăit-o, doar fiindcă soțul tău a făcut o greșeală înainte de a te cunoaște.

— Ai dreptate, îmi pare rău. Continuă, te rog.

— Din ce mi-a spus el, am înțeles că voi doi erați căsătoriți de mai bine de un an când a auzit din nou de fata aceea. Acum știi, se născuse micuța Sheila. Însă mama ei n-a făcut nicio presiune asupra lui Derek. Nu se punea problema să-l șantajeze moral sau financiar. Dar era bolnavă și îi spunea că nu se mai poate ocupa de fetiță. Cred că niciodată Derek nu s-a îndoit de faptele astea. Atunci a venit direct la mine și mi-a povestit totul. Eu am insistat să mă lase să fac niște cercetări ca să mă asigur de adevăr, dar la rugămintea lui, i-am fixat fetei, care acum se numea doamna Martineau, o alocație foarte generoasă.

— Nu se mai căsătorise cu nimeni până atunci?

— Nu, a făcut ceea ce obișnuiesc mamele singure să facă. S-a mutat în alt oraș și a început să-și spună doamnă în loc de domnișoară. Aranjamentul a continuat timp de doisprezece ani, după care am primit o scrisoare prin care mi se comunica că nu mai era nevoie de ajutorul financiar. După asta nu am mai ținut legătura cu ea, pentru că nu mai era necesar.

Bine, dar atunci Sheila avea cam paisprezece ani, iar eu am fotografii cu ea până acum câteva luni, cred.

— Da, știu, spuse Keith. Fotografiele continuau să vină, la intervale mai lungi de timp. Cred că au mai urmat trei după ce am încetat legătura cu mama.

— Cine le trimitea? Fata?

— Oh, nu. Din câte știu eu, ea nu a aflat despre legătura dintre ea și Derek. Cred că mama ei s-a prezentat ca văduvă în fața celorlalți și a propriei fiice. Mama a fost cea care le-a trimis.

— De ce? Lavinia încercă să își ascundă resentimentul din voce.

— Cred că lui Derek îi făcea mare plăcere să le primească.

— Dar cum de știa ea asta? Corespondau?

— Nu, dar bănuiesc că din când în când îi mai scria

că vrea câte o poză cu fiica sa. Știi cât de mult îi plăceau copiii.

— Amândurora ne plăceau, spuse ea, cu regret în voce. Doar că eu n-am putut avea. Urmă o clipă de tăcere. Spune-mi, Derek venea la tine de fiecare dată și îți povestea câte ceva despre femeia asta? Se pare că știi toate detaliile.

— Un avocat de familie trebuie să știe lucrurile astea, Lavinia. Dar nu trebuie să te gândești că eu și Derek vorbeam des despre asta. Oricum, era ceva pe care nu-l putea discuta cu tine, așa că...

— Trebuia să-mi fi spus! Trebuia! exclamă ea, cu amărăciune în glas.

— Nu-ți putea spune, Lavinia.

— De ce nu?

— Nu aș vrea să te supere ceea ce-ți spun acum, dar nu ești deloc genul de femeie căreia să i se confeseze un asemenea lucru. Ai standarde ridicate și poate asta e motivul pentru care te admirăm și te iubim. Niciunul dintre noi nu ar dori să te schimbe. Derek nici atât. Traiul alături de tine l-a făcut să se ridice la pretențiile tale. Nu reușea să-ți spună. Și dacă o făcea, știa că nu va ieși nimic bun din asta. Cu siguranță că se gândea că ar fi stricat frumoasa relație dintre voi doi și nu îndrăznea să-și asume riscul. Lavinia rămase tăcută o clipă, iar Keith continuă:

— Cred că până la urmă a ajuns la concluzia că a fost doar greșeala lui și că lui îi revine dreptul de a plăti prețul. Nu concepea ca tu să suferi din cauza a ceva ce nu putea fi schimbat și care nici nu se întâmplase din vina ta.

— Dar până la urmă, ar fi trebuit să-mi spună.

— Lucrurile s-au întâmplat prea repede. N-a avut timp. Termină-ți cina, draga mea. Ai nevoie de asta. Și te rog să nu te superi din cauza a ceea ce ai aflat. Lavinia continuă să mănânce, iar la un moment dat, spuse:

— Cred că intenția lui era să nu aflu niciodată. Și poate că dacă s-ar fi petrecut lucrurile altfel, nici n-aș fi aflat. Dar tu erai pe cale să-mi spui chiar dacă nu descopeream eu. De ce?

— I-a lăsat bani într-un cont. Poate dispune de ei când se căsătorește sau când împlinește douăzeci și cinci de ani. Trebuia să știi asta. Am crezut că te va ajuta.

— Să mă ajute? Cum m-ar putea ajuta o asemenea dezvăluire despre bărbatul pe care l-am iubit și în care am avut încredere?

— Din nou, nu știu cum să îți spun asta, Lavinia, dar lumea ta a fost una mică, până acum. Mică și foarte ordonată. Și să nu crezi că te critic pentru asta. E un lucru frumos că ți-ai iubit soțul foarte mult și că ai construit în jurul lui întreaga ta viață, dar dacă acea unică persoană pățește ceva, dezastrul pare total.

— Crezi că n-am descoperit asta?

— Sigur că ți-ai dat seama de asta, draga mea. Doar persoana care suferă știe prin ce trece. Dar cred că pot să ghicesc frica și panica pe care le experimentezi. Te întrebi ce o să faci mai departe. Ce ar mai putea să te intereseze, să-ți stârnească pasiune și plăcere. Dar, în ciuda faptului că poate fi brutal și chiar șocant, după părerea mea, ar trebui să știi că fata asta există.

— Vrei să spui, zise ea, trăgând aer în piept, că acum trebuie să-i preiau responsabilitatea și să am eu grijă de ea?

— Oh, nu! Nici nu se pune problema! Nu ai nicio obligație față de ea. M-am gândit doar că poate ți-ai dori să știi mai multe despre fiica soțului tău.

Femeia nu mai spuse nimic și privi în zare.

— Bineînțeles, sunt de acord cu tine că în acest moment vrei să negi ideea existenței ei, dar...

— Știi ceva despre ea, Keith? Unde locuiește? Cu ce se ocupă?

— Locuiește în Foresk.

— Atât de aproape!

— Sunt aproape o sută de kilometri până acolo! Nu e chiar așa de aproape.

— Da, dar e un drum scurt cu mașina. Oare... Derek a fost vreodată s-o vadă? Aștepta răspunsul agitată și nu-și putea da seama de ce o preocupa acum un asemenea

amănunt.

— Nu, din câte știu eu. Înțelegerea fusese ca el s-o ajute la creșterea copilei, dar să nu existe contact personal.

— Pentru binele ei?

— Cred că și pentru al tău, Lavinia, spuse el, întorcându-i privirea. Cred că îi era imposibil să vadă o femeie cu un copil, atâta timp cât nevasta lui nu știa nimic din toate astea.

— Dar trebuie să fi fost momente când și-a dorit să își vadă propriul copil.

— Era o dorință pe care nu și-o putea permite. Cred că așa și-o imagina.

— Ce ciudat. Acum ăsta e un lucru pe care eu mi-l permit. Dacă vreau.

— Într-adevăr. Dacă vrei.

— Ai spus cumva că ai adresa ei?

— Nu, dar îți pot spune unde lucrează. La Entwistles, marele magazin din Foresk.

— Entwistles? Dar Derek era director acolo, nu-i așa? Era la conducere.

— Bineînțeles. De fapt, cred chiar, că el a ajutat-o pe fată să capete o slujbă acolo.

— Serios? Dar cum a putut justifica interesul pe care-l prezenta pentru o fată necunoscută?

— Draga mea, un director nu trebuie să dea nimănui explicații cu privire la un lucru atât de neînsemnat. Poate a spus că e o prietenă de familie, sau că o cunoaște de undeva. Ce știu eu?

— Atunci cred că a și cunoscut-o personal.

— Posibil la unul dintre interviuri.

— Dintr-odată, lacrimile păreau să-i înceteze vederea. Derek, soțul ei iubit a trebuit să-și cunoască fata la unul din interviurile pentru slujbe. Cât de patetic și umilitor!

— Trebuia să-mi fi spus! Aș fi înțeles. Nu i-aș fi negat sentimentele de mândrie și... iubire. De ce să fi făcut-o? Nu sunt un monstru!

— Draga mea, nimeni n-a spus asta! Poate Derek nu avea curaj pentru o asemenea mărturisire. Sau poate pur și simplu voia să te scutească de o asemenea povară. Poate nu voia ca ceva să intervină între voi.

— Da, și acum uite că a intervenit. Mulțumesc, Keith. Știi, la înmormântare, prietenii mi-au tot spus că ar fi bine să plec o perioadă undeva. Și asta am să și fac. Măine am să plec la Foresk sau poate undeva în zonă. Acum, hai să vorbim despre altceva. Keith n-avea de gând să abandoneze astfel subiectul, dar ceva în vocea Laviniei îi dădu de înțeles că e mai bine așa.

— O să-mi spui unde te duci și ce faci, nu-i așa, Lavinia? o întrebă el când își lua la revedere de la ea.

— Cred că da, spuse femeia, dar văzându-i privirea neliniștită adăugă: stai liniștit. N-o să fac nimic nesăbuit. Vreau doar să merg și s-o văd în persoană. Voi încerca să pun binele ei pe primul loc. Până la urmă, e o parte din Derek, singurul lucru care mi-a mai rămas de la el.

Era un lucru care o deranja atât de mult când se gândea la asta, încât știa că nu se va simți bine până când nu o va cunoaște pe fată. Dar mai era și o curiozitate de nestăpânit, așa că în acea noapte dormi profund și avu vise nenumărate. În dimineața următoare, împachetă câteva lucruri și o anunță pe Barbara că va lipsi câteva zile, dar că vrea să fie ordine în casă când se va întoarce.

— Unde mergeți, doamnă Manton?

— Nu știu exact. O să iau mașina și o să merg undeva, într-un loc plăcut. Te rog, pune tu biletul ăsta în cutia poștală a doamnei Dean. Nu vreau să se îngrijoreze din cauza mea.

Apoi, urcă în mașină și ieși din orașul în care trăise atâția ani frumoși alături de Derek.

Era o dimineață senină, iar Lavinia simți un fel de ușurare când lăsa decorul familiar în urmă. Drumul fu plăcut. Lavinia conducea din adolescență și întotdeauna îi făceau plăcere plimbările cu mașina. Când văzu clădirile din Foresk la orizont, încercă un sentiment de încântare.

Deși era un oraș industrial, avea la periferie câteva

cartiere rezidențiale în care Lavinia găsi un hotel plăcut unde rezervă o cameră. Urcă și despachetă cele câteva lucruri luate cu ea, apoi, fiindcă era ora prânzului, încercă să mănânce ceva la restaurantul hotelului, în ciuda faptului că nu-i era foame.

Lăsă mașina în garaj și luă un autobuz până în centru. Abia când văzu clădirea Entwistles în fața ochilor, își dădu seama că de fapt nu avea niciun plan în minte. Bineînțeles, i-ar fi fost foarte ușor să spună cine era și să fie tratată cum se cuvine. Și cu siguranță, ar fi primit pe loc informațiile necesare. Dar ea dorea să facă investigații discrete, să afle doar ea cine era fata și cu ce se ocupa.

Așa că, fără niciun plan în minte, intră în magazin și se plimbă de colo-colo, ca un client obișnuit. Și-ar fi dorit să-l fi întrebat pe Keith în ce raion lucra fata, dar era foarte probabil ca el să nu știe.

Așa că hoinări din magazin în magazin și, pe lângă interesul pe care-l arăta față de eșarfe și mănuși, privea pe furiș și vânzătoarele.

Nu și-a închipuit niciodată câți oameni puteau lucra într-un magazin. Vânzătoarele erau de tot felul: tinere, mai în vârstă, unele chiar bătrâne. Unele păreau interesate de clienți, altele nu. În scurt timp, își dădu seama care ar fi bună pentru o astfel de slujbă și care nu. Dar niciuna nu semăna cu cea pe care o văzuse în fotografia lui Derek.

Urcă un etaj și spre dezamăgirea ei, nici acolo nu o găsi. Ba mai mult, o copleșea un sentiment de oboseală și de plictiseală. La ultimul etaj și-a pierdut orice speranță, așa că nu mai ezită și coborî.

Era posibil ca Sheila să-și fi luat o zi liberă, sau să fie în concediu, sau poate la masă. Nu exista nicio certitudine nici că mai lucra încă în clădire.

Spre ieșire, mai trecu o dată pe lângă raionul de bijuterii, unde se opri să admire o broșă. Nu era una spectaculoasă, dar avea un model interesant, care o făcuse să mai uite câteva clipe de probleme.

— Oh, doamna Manton! exclamă un bărbat, în spatele ei. Lavinia se întoarse și îl recunoscu pe unul

dintre directorii adjuncți ai companiei, pe care Derek i-l prezentase cândva.

— Bună ziua, domnule Hardie, își aminti ea cu greu numele lui. Hoinăream puțin prin magazin. Ce lucruri interesante aveți aici!

— Sunt foarte bucuros că te interesează ceva din marfa noastră. Apoi, luându-i mâna, spuse: cuvintele sunt de prisos în momente ca astea, dar vreau să știi că tuturor ne pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Derek.

— Știi. Reuși ea să zâmbească recunoscător. Mulțumesc. Apoi adăugă, ca o explicație a prezenței ei acolo: nu prea știu ce ar trebui să fac zilele astea. Fac orice ca să treacă mai ușor timpul.

A

— Într-adevăr. Dacă vrei să bei un ceai sau o cafea sus, în restaurant, aș fi fericit să te însoțesc...

— Aș vrea să fiu singură. Însă e foarte drăguț din partea ta să mă inviți...

— Oh, stai liniștită. Oricând ai nevoie de mine, sunt aici. Acum, te las. Ne mai vedem.

— La revedere, spuse femeia, privind din nou broșa care acum nu mai prezenta niciun interes.

— Doamnă Manton!

Lavinia se întoarce și o clipă simți că i se oprește respirația. Da, era chiar Sheila cea care o strigase, fiica lui Derek. Nu se putea să greșească. Asemănarea dintre ei părea mai izbitoare decât în fotografii.

— Da, veni răspunsul Laviniei.

— L-am auzit pe domnul Hardie că vi s-a adresat așa acum câteva minute. Fata vorbea încet și rar, de parcă îi era greu să rostească acele cuvinte. Așa am știut că sunteți aici. Vă rog să nu mă credeți obraznică sau insistentă, dar eu... l-am cunoscut pe domnul Manton puțin și mi s-a părut minunat. Am auzit adineauri fără să vreau că treceți cu greu peste aceste zile și-aș vrea să vă vorbesc.

Fata făcu o pauză, iar Lavinia interveni, simțind că ar putea-o ajuta.

— Ai vrea să vorbim acum? Nu e foarte ușor și...

— Oh nu, sunt în timpul serviciului și va trebui să mă întorc într-o clipă. Dar mă gândeam, dacă v-ar fi ușor să vă răpiți o oră sau două din timpul dumneavoastră ca să veniți la mine să bem un ceai. Am un apartament mic, în apropiere. Vă rog să spuneți „nu” dacă nu doriți. Nu e nicio supărare, dar...

— Mi-ar face plăcere să vin, spuse Lavinia ușor. E foarte drăguț din partea ta și o să vin negresit.

— Oh, îmi pare atât de bine! spuse fata, zâmbind. Iar când făcu asta, semăna atât de bine cu Derek încât femeia simți că-și pierde mințile. Ne putem întâlni la ora șase în spatele magazinului?

— E perfect așa, spuse ea, după care fata își luă rămas-bun și se grăbi spre cealaltă parte a holului.

Capitolul 2

La șase fix, Lavinia se afla în locul stabilit de Sheila. Stătea puțin mai departe de ieșirea personalului, de teamă ca nu cumva cineva care o cunoștea să o vadă și să o întrebe ce caută acolo.

Nu așteptă decât vreo două minute, căci Sheila ieși repede din clădire, salută un grup de fete și se îndreptă singură spre ea, păstrând un pas domol și sigur. Dar, cu toate că înfățișarea nu trăda ceea ce simțea, Lavinia își dădu seama că fata era neliniștită și destul de timidă.

— Sper că nu v-am făcut să mă așteptați! spuse ea, cu vocea la fel de blândă ca mai devreme.

— Deloc. Abia am venit, o asigură Lavinia.

— Și nu regretați decizia luată? Nu vi se pare un gest deplasat să invit acasă la mine pe soția unuia dintre directori? Să știți că locuința mea e una modestă. Așa că dacă vreți să vă răzgândiți...

— Nu intenționez să mă răzgândesc. Mi s-a părut foarte drăguț din partea ta să mă inviți la tine și mi-a plăcut mult felul în care ai vorbit despre soțul meu. Și nu-mi pasă dacă apartamentul tău e modest. Să știi că nici eu nu locuiesc într-un castel.

Fata râse la remarca femeii și apoi, parcă un pic mai liniștită, porni alături de Lavinia spre stația de autobuz.

Laviniei i-ar fi plăcut să ia un taxi, dar nu vru să intervină în invitația Sheilei. Merșeră cu autobuzul cam zece minute și, pentru că era aglomerat, chiar o lăsă pe Sheila să-i plătească biletul. Într-un fel ciudat, era ca și cum Derek avea în continuare grijă de ea.

Când coborâră, femeia observă că ajunseseră într-o parte a orașului nu prea frumoasă. Nu arăta deloc ca acel cartier rezidențial și dichisit în care reușise să găsească ea hotelul. Mai merșeră preț de câteva minute, până când fata zise:

— Aici e. Scoase un set de chei, cu care desecue ușa unui apartament de la parter.

Clădirea nu arăta prea încurajator, dar Lavinia rămase plăcut surprinsă când observă atmosfera caldă și primitoare din spatele ușilor.

— Ce casă drăguță ai! spuse ea, cu sinceritate. E atât de luminoasă și primitoare. Și draperiile sunt atât de drăguțe și... neobișnuite!

— Ce drăguț din partea dumneavoastră că ați observat acest detaliu! spuse fata, cu mulțumire în glas. Nu tuturor le plac, dar mama are un gust special pentru asemenea lucruri.

— Mama ta? întrebă Lavinia, ținându-și respirația. Mama ta locuiește aici, cu tine?

— Oh, nu! Nu-i place să locuiască în oraș. Are o cabană lângă Lake District. E artistă. Și chiar una cu succes, ca să fiu sinceră. Nu încăpea nicio îndoială că fata era mândră de mama ei.

— Ce interesant, spuse Lavinia, iar fata sesiză imediat tonul schimbat al femeii.

— Oh, îmi pare rău, nu vreau să vorbesc despre mine sau despre familia mea. Nu de asta v-am chemat aici. O să pun ibricul pe foc cât vă dați jos haina. Vreți să o puneți în dormitor? întrebă fata, deschizând ușa unei camere la fel de luminoase și de frumoase ca prima.

Lavinia acceptă invitația și intră în dormitor, dezbracă haina și o puse pe pat. Privi în jurul ei. Era o cameră simplă, fără lucruri pretențioase, atât de diferită

de cea fiicei ei și a lui Derek. Dacă ar fi existat o fiică.

Nu prea avea multă mobilă. Un pat simplu, cu astenuturi curate, un șifonier micuț și o noptieră... acolo i se opri privirea. Văzu fotografia unei femei frumoase, cu ochi negri și trăsături delicate. Simți cum o cuprinde gelozia și re trăiește socul din momentul adevărului. Deci ea era femeia care îi dăruise un copil lui Derek. În acel moment, Lavinia își dori să scape din acea casă, să plece undeva, departe de tot ceea ce i se întâmplase până atunci.

— Ceaiul e gata în câteva minute, spuse Sheila care venise la ușă. Oh, ați observat poza mamei. E drăguță, nu-i așa?

— Seamănă mult cu fotografia? reuși Lavinia să întrebe după un moment de tăcere.

— La fel de mult cât seamănă orice persoană cu o fotografie. Dar mama e o ființă atât de complexă și specială, încât o fotografie nu poate surprinde, decât o mică parte din ea.

— Ești foarte atașată de mama ta, nu-i așa? întrebă

Lavinia, cu un efort supraomenesc, în timp ce o urma pe fată în sufragerie.

— Oh, bineînțeles! râse Sheila. E o persoană minunată!

O femeie foarte puternică și independentă. A trebuit să fie așa pentru că viața a fost destul de dură cu ea. Dar niciodată nu s-a dat bătută. A trebuit să se descurce cu toate. Tatăl meu a murit înainte ca eu să mă nasc.

— Serios? Lavinia înghiți cu greu. Dar cred că și pentru tine a fost un lucru greu, nu-i așa? Să nu-ți cunoști niciodată tatăl.

— Nu cred că mi-a fost vreodată dor de el, spuse fata, iar Lavinia simți un soi de durere în piept, mai mult pentru Derek. Mama a fost întotdeauna aproape de mine, continuă fata. Înainte să se afirme ca artist, nu prea aveam mulți bani. Doar ce câștiga ea. Avea doar douăzeci de ani. Imaginați-vă! Era am de vârsta mea când avea un copil de întreținut și pe nimeni alături care s-o sprijine.

Dădu din cap a compasiune, dar vizitatoarea nu

spuse nimic, așa că Sheila continuă:

— Nici nu vreau să mă gândesc la slujbele pe care le-a luat ca să asigure bani în casă. Apoi, s-a întâmplat ceva groaznic când aveam aproape doi ani. S-a grăbit spre casă și a căzut. La început, n-a dat atenție răni, dar în scurt timp a trebuit să se interneze în spital și să sufere o operație la sold. Chiar și acum, mai șchiopătează puțin. Un vecin a avut grijă de mine o vreme. Când a fost externată, se simțea rău și nu-și mai putea relua munca. Cred că a trecut prin niște clipe de coșmar. Apoi, s-a întâmplat un lucru incredibil. Oh, un moment. Cred că e gata ceaiul.

Lavinia își stăpâni cu greu interesul pentru a afla și restul povestit. Iar când văzu că după ce tânăra termină de pus ceaiul, uită să o continue, o întrebă direct despre ce s-a întâmplat apoi.

Fata râse, amuzată de interesul femeii.

— E drăguț din partea dumneavoastră că mă ascultați.

— E o poveste foarte captivantă, reuși Lavinia să spună.

— Ei bine, cea mai frumoasă și mai incredibilă parte vine acum. Chiar în momentele când mama era pusă la grea încercare, o rudă de-a ei din Noua Zeelandă, una chiar foarte îndepărtată, i-a scris. Iar când a aflat de necazurile prin care trecea, i-a făcut o pensie lunară, care s-o ajute să depășească aceste momente.

— Și cum se numea acea rudă? întrebă Lavinia, încă luptându-se cu gelozia pe care o simțea față de mama fetei.

— Brewster, spuse fata repede. Mama i se adresa mereu ca vărul Jack. Dar numele lui era John Brewster. După o clipă de tăcere, fata continuă: trebuie să fi fost o persoană foarte ciudată pentru că niciodată nu scria el însuși scrisorile. Renta era mereu trimisă prin avocații lui, întotdeauna la timp, fără nici cea mai mică întârziere. Apoi, cam pe la vârsta de paisprezece ani, mama a început să aibă succes. Și, cum nu era deloc o persoană care să profite de banii altcuiva, i-a scris vărului Jack că nu mai

are nevoie de banii lui.

Când povestea se sfârși, Lavinia nu fu surprinsă când fata spuse că vărul Jack murise în urmă cu un an. Până la urmă, mama ei înlăturase orice posibilitate ca Sheila să pornească în căutarea rudei generoase.

— După asta, continuă fata, eu și mama ne-am descurcat foarte bine din ceea ce câștiga de pe urma tablourilor. Nu scoate prea mult din ceea ce-i face plăcere să facă, dar se ocupă cu pictura țeșăturilor, și din asta face bani frumoși.

— Și apoi tu ai venit să locuiești aici. De ce ai ales Foresk?

— Mai mult pentru că mi-am dorit să lucrez într-un astfel de magazin. Sper ca într-o zi să fiu și clientă a acestui magazin, zise ea, zâmbind. Îmi place la nebunie munca asta, iar specializarea pe care o am e de bijutier. Chiar mă ocup uneori și de designul lor, adăugă ea, sfioasă. Mama e de părere că nu e deloc o artă, dar eu nu sunt de acord în totalitate cu ea.

— Nici eu, fu de acord cu ea Lavinia.

— Oricum, mi-am dat seama că cea mai bună cale e să încep de jos. Asta nu înseamnă că o să ajung imediat la Londra, dar probabil că voi ajunge și acolo. Eu și mama ne-am gândit la tot felul de locuri, dar a fost părerea ei că ar trebui să încep cu Entwistles.

Bineînțeles, cum altfel s-ar fi putut întâmpla? își spuse Lavinia.

— N-o să uit niciodată ziua în care am venit la interviu, râse Sheila. Bineînțeles, aceea a fost prima zi când l-am văzut pe domnul Manton.

— Serios? Întrebă femeia cu vocea stinsă.

— Oh, ar fi trebuit să vă întreb. Poate vă deranjează să vorbesc despre el.

— Nu, te rog, continuă. Mi-ar plăcea să aud lucruri pe care nu le știu.

— Înțeleg. De aceea mi-am și permis să vorbesc cu dumneavoastră în după-amiaza asta. Bineînțeles că nu aveți nevoie să vă spun eu sau oricine altcineva cât de

drăguț era. Dumneavoastră știți asta mai bine ca oricine. Dar am crezut că poate vreți să auziți un lucru pe care nu vi-l poate spune altcineva.

— Mi-ar plăcea, într-adevăr.

— Mai erau câteva fete care depuseseră cerere pentru acel post. Entwistles este recunoscut în zonă ca un loc unde poți acumula experiență, explică ea. La interviu venise o fată care avea calificări mai bune decât toate celelalte, care eram acolo. Când comitetul a ales-o pe ea, pe nimeni n-a mirat lucrul ăsta.

— Să înțeleg că soțul meu făcea parte din acel comitet?

— Oh, sigur că da. Nu am menționat lucrul ăsta?

— Ba cred că da.

— Domnul Manton a fost cel care a pus majoritatea întrebărilor, dar într-un fel în care te făcea să te simți relaxată și să ai impresia că nu poți da un răspuns greșit. Dar în privința rezultatului nu existau îndoieli. Fata care a fost aleasă e acum șefa mea, deci știu cât de bună e. După ce am fost intervievate toate, ea a fost chemată din nou în birou, iar nouă, celorlalte, ni s-a spus că putem pleca.

— Ai fost foarte dezamăgită?

— Eram dărâmată și nu cred că puteam ascunde asta. Aproape că izbucnisem în lacrimi la sfârșitul interviului pentru că mi-am dat seama că toți mă considerau prea tânără și fără experiență. Și nu eram dezamăgită doar din cauză că nu fusesem acceptată, ci și pentru că îmi plăcuse tot ce văzusem acolo și știam că și mama se va întrista de eșecul meu. Chiar îmi spusese că presimte că Entwistles e locul potrivit pentru mine.

— Sigur că a zis asta! izbucni Lavinia, iar Sheila păru surprinsă.

— De ce spuneți asta?

— Oh, mă refeream la avantajele de care ai fi beneficiat. Cred că puteai ajunge acasă foarte ușor, nu-i așa?

Laviniei îi veni pe moment să spună asta, iar Sheila fu de acord cu ea.

— E mai puțin de o oră și jumătate. Ne-am gândit și la asta. Chiar a fost un moment de dezamăgire totală. Și în timp ce celelalte fete se grăbeau să plece acasă, eu am rămas în sala de așteptare, să mă liniștesc. Eram mai tânără atunci, explică fata. Și chiar când voiam să plec, ușa se deschise și domnul Manton apăru în hol și-mi spuse:

— Cred că ai fost foarte dezamăgită, domnișoară Martineau.

Iar mie mi s-a părut atât de drăguț din partea lui că și-a amintit care mi-era numele. M-a făcut să mă simt importantă, să cred că însemnam mai mult decât un număr pe o listă. Așa că am încercat să mă adun și să-i spun că nu era de mirare că cea mai bună dintre noi căpătase slujba. Iar el a râs când a auzit asta și mi-a spus că știu să pierd. Apoi m-a întrebat de ce vreau să mă angajez la Entwistles. Așa că i-am spus și...

— Inclusiv faptul că mama ta avea o presimțire bună în privința asta? nu se putu abține Lavinia să întrebe.

— Nu știu dacă am pomenit de asta. Nu-mi amintesc. Cred că i-am spus doar ceea ce simțeam despre acel loc. Și n-am simțit deloc că vorbesc cu un străin. Mai mult, fiindcă părea cu adevărat interesat de mine. Un interes aproape patern, aș zice, cu toate că sună ciudat...

Se opri imediat.

— Oh, doamnă Manton, vă rog nu plângeți! îmi pare atât de rău, nu trebuia să duc povestea atât de departe. N-am vrut să vă supăr...

— E în regulă, spuse Lavinia, încercând să se potolească.

— N-o să mai continui. Vă rog să mă iertați.

— Nu e nimic de iertat. Doar că tu ai vorbit despre el atât de viu. Continuă povestea. Ai rămas când îi spune-i cât de mult doreai să lucrezi în magazinul lui.

— S-a arătat mai mult decât interesat de mine, continuă fata. Mi-a spus că se mai pot ivi posturi vacante în magazin, într-o lună sau două și că dacă îmi permit să aștept va pune o vorbă bună pentru mine fiindcă i-a plăcut entuziasmul meu. Apoi m-a bătut pe umăr și mi-a spus să

nu mai plâng, după care a plecat, lăsându-mă cu moralul ridicat.

— Și până la urmă ai reușit să lucrezi la Entwistles!

— Da, am reușit. În mai puțin de o lună. Am fost la alt magazin pentru o perioadă, după care, exact când credeam că nu-și mai amintește de mine, domnul Manton a venit personal după mine spunând că s-a eliberat un post la raionul de bijuterii și am fost angajată acolo. Eram atât de fericită încât îl priveam pur și simplu, și-i zâbeam.

Cât de mult trebuie să-i fi plăcut asta! gândi Lavinia. Propriul copil să-i zâmbească și să-l considere un fel de erou.

— După asta, de câte ori trecea pe la magazin, venea și stătea puțin de vorbă cu mine. Făcea asta și cu alți oameni, pentru că nu era ca ceilalți directori. Dar mă făcea să simt – bine, poate că pe toți îi făcea să se simtă așa – că îi pasă cu adevărat de ceea ce se întâmplă cu mine. Nu cred că v-am spus ceva ce nu știați deja, doamnă Manton, dar...

— Ba chiar ai făcut asta, spuse Lavinia. Mi-ai prezentat o parte a lui pe care n-o știam.

— Serios? Atunci mă bucur. Făcu o pauză apoi spuse repede: mai e un lucru pe care trebuie să vi-l spun. Ceea ce m-a făcut să vă abordez astăzi. Ultima dată când l-am văzut pe domnul Manton mi-a spus că într-una din zilele următoare își va aduce soția să mă cunoască. Și m-am gândit...

— A spus el asta? întrebă Lavinia uimită. Poate ai înțeles greșit.

— Oh, nu, n-aveam cum, spuse fata, îmbujorându-se.

— Nu am spus-o ca pe o critică. Ești o fată drăguță, pe care orice bărbat i-o poate prezenta soției sale. Doar că... se opri brusc, apoi, nereușind să-și stăpânească curiozitatea adăugă: a mai spus ceva în legătură cu asta?

— Da, a mai spus: „Sper să nu te deranjeze treaba asta. După părerea mea, ești genul ei de fată”.

— Genul meu de fată? Așa a spus Derek? repetă femeia, iar fata se închise imediat în ea și, îmbujorată și

stânjenită, adăugă:

— Nu contează. Mai bine uităm de toate astea. Sunt sigură că nu a spus-o la modul serios.

— Și înainte ca Lavinia să mai spună ceva, se auzi soneria.

— Oh, Lavinia se uită la ceas. Am stat destul. Cu siguranță ai alte planuri.

— E doar Peter Bassett de deasupra, spuse fata. Cred că iar vrea să mă invite în oraș, dar eu nu vreau să ies, așa că voi găsi o scuză mai bună dacă am un vizitator.

— Oricum, eu trebuie să plec, insistă femeia. Și, în timp ce Lavinia mergea să deschidă ușa, femeia intră în dormitor să-și ia haina.

Nu se putu abține să nu mai arunce o privire fotografiei de pe noptieră. Cât de mult semăna Sheila cu mama ei!

Când ieși din dormitor, Sheila tocmai închidea furioasă ușa.

— Chiar crezi că era necesar să îl respingi astfel pe bietul băiat?

— Nu trebuie să gândești așa despre el. E mai rezistent decât orice. Va reveni într-o zi sau două.

— Atunci înseamnă că e devotat? întrebă femeia în timp ce-și trăgea mânușile. Suna ca un interogatoriu, la care, bineînțeles, ea nu avea niciun drept.

— Devotat? Oh, nu, spuse fata, dând din cap. îl cunosc de mult timp. Poate de prea mult. Am fost chiar și colegi de școală. Apoi ne-am întâlnit din nou când am venit la Foresk. Pe atunci locuiam într-o cameră mică și urâtă și el a fost cel care mi-a spus de acest apartament. La început mi s-a părut că e bine să ai pe cineva cunoscut alături. Dar acum are impresia că are vreun drept asupra mea și din cauza asta mă controlează ori de câte ori plec pe undeva sau vrea să știe cu cine mă văd și ce fac. Iar eu, bineînțeles nu sunt dispusă să-i dau raportul pentru timpul meu liber.

— Atunci înseamnă că nu ți-e prieten?

— Oh, nu! E cineva mult mai interesant... se opri,

râzând. Îmi pare bine că ați venit, doamnă Manton. Sper că nu am vorbit prea mult.

— Sigur că nu, spuse femeia, pe un ton formal. Mi-a făcut plăcere invitația ta.

— Își luară rămas-bun și, în stradă, când mergea spre stația de autobuz, Lavinia avea senzația ciudată că dacă ar fi vrut, ar fi făcut o descoperire în seara aceea.

Dar ce mai era de aflat? Povestea fusese spusă, vizita se încheiase. Ce mai rămânea?

Un taxi trecu pe lângă ea și femeia îl opri. Înuntru, se simți din nou sofisticata doamnă Manton care trăise o viață fericită alături de soțul ei până ce acesta îi fusese luat de lângă ea și cutia din lemn de trandafir fusese deschisă.

Când ajunsese la camera luxoasă de hotel, încercă să citească o carte, dar conținutul primei pagini n-o ținu ocupată mai mult de câteva minute. Evenimentele din acea zi îi ocupau mintea și nu-i dădeau pace.

După un moment, abandonează lectura și formă numărul lui Heith Benwood.

Legătura se făcu imediat și cum răspunse Keith, Lavinia spuse:

— Sunt Lavinia. Keith, am văzut-o! Am văzut-o pe Sheila. Am întâlnit-o la Entwistles. Tocmai am luat ceaiul cu ea.

— Cum ți s-a părut? Întrebă el, cu precauție.

— E o fată încântătoare. Seamănă cu Derek din multe puncte de vedere. Sau poate mi s-a părut așa fiindcă știu adevărul. Mai seamănă și cu mama ei.

— De unde știi asta?

— Pentru că am văzut o fotografie de-a ei. O femeie dură, dar foarte frumoasă.

— Nu înțeleg. Unde zici că ai văzut fotografia asta?

— În dormitorul fetei. În apartamentul ei. Am fost la ea acasă.

— Ai fost la ea acasă? Întrebă el, oarecum deranjat de faptul că lucrurile se mișcau prea repede.

— Da, da, nu ți-am spus asta? A vorbit cu mine în magazin și m-a invitat la ea acasă.

— Cam neobișnuit din partea ei, nu-i așa?

— Oh, nu, spuse femeia și-i explică de ce o făcuse, izbucni în plâns la sfârșitul povestirii.

— Nu plânge, Lavinia.

— Nu plâng, doar că... Poate am vorbit prea mult. Dar la ce se referea, Keith? Oare chiar avea de gând să o întâlnesc pe fata asta?

— Nu știu. Ești sigură că a spus adevărul?

— Da, spuse femeie cu hotărâre în glas. Nu se îndoia de cuvintele Sheilei.

— Atunci, nu știu ce să-ți spun. Poate chiar intenționa să-ți spună despre ea.

— Și eu mă gândeam la asta, zise ea, simțind că făcuse într-un fel ceea ce dorise Derek.

— Și acum, ce-o să faci?

— Nu știu. Cred că treaba e încheiată. Nu cred că Sheila dorește să mă mai vadă. Și eu nu știu ce motiv aș putea să inventez ca să o revăd.

— Dar ți-ai mai dori s-o vezi?

Oare își dorea asta? Trebuia să-și pună și ea aceeași întrebare. După o pauză, adăugă:

— Cred că o să mai rămân câteva zile pe aici. O schimbare de decor îmi va face bine.

— Da, bănuiesc că ai dreptate. Dar, cu ce îți vei ocupa timpul, Lavinia? De exemplu, ce vei face în seara asta?

— Nu știu, probabil o să cinez la restaurant.

— E un teatru frumos în Foresk. De ce nu mergi la un spectacol?

— Poate așa o să fac, spuse ea, mai mult ca să-i facă lui Keith pe plac.

După ce închise, se uită totuși pe pliantul de pe măsuță și văzu că la teatrul din oraș se juca un spectacol care ei și lui Derek le plăcuse foarte mult în primii ani de căsnicie. Să-l revadă, i-ar fi stârnit nostalgia acelor vremuri, dar i-ar fi adus în minte și clipe prețioase petrecute alături de el. Se decise să meargă totuși și, cum teatrul era la doar douăzeci de minute de mers de la hotel,

se hotărî să pornească de pe atunci într-o plimbare.

Seara era minunată și chiar îi făcu plăcere să meargă pe jos.

Piesa i se păru captivantă și chiar se bucură de ea, fără să rememoreze trecutul, așa cum se așteptase. La încheierea primului act, și-a permis să privească de la balcon mulțimea din sală și să admire spectatorii. Nu mică i-a fost mirarea când a zărit-o pe Sheila pe al patrulea rând, alături de un bărbat chipeș căruia îi zâmbea cuceritor și care, fără îndoială nu era Peter Bassett.

Capitolul 3

— La el se referea, gândi Lavinia, când a zis că există cineva mult mai interesant. Mă tem că Peter Bassett are o concurență serioasă în acest băiat.

Și asta nu doar fiindcă însoțitorul Sheilei era foarte atrăgător ci mai mult pentru că și el părea foarte atras de ea. Deocamdată îi vedea doar profilul, dar la un moment dat se întorsese să vadă ceva în spatele Sheilei și Laviniei i se păru că îl cunoștea de undeva și că nu-l plăcea.

Probabil încep să-mi imaginez lucruri, își spuse ea. Dacă nici măcar nu sunt sigură că l-am mai văzut, cum știu că nu-l plac?

Apoi, pauza se sfârși și începu al doilea act. Acesta fu la fel de bine jucat ca și primul, dar atenția Laviniei nu se mai îndreptă doar spre scenă, ci și spre cuplul de pe al patrulea rând.

La sfârșitul acestui act îi văzu pe cei doi ridicându-se. Se ridică și ea și îi urmări spre barul cu răcoritoare.

Când ajunse, locul era atât de plin de oameni încât crezu că nu-i va găsi. Dar, deodată, se pomeni la doar câțiva pași de ei.

— Bună seara, doamnă Manton! spuse Sheila surprinsă. Nu știam că veniți aici în seara asta. Dacă aș fi știut...

— Nici eu n-am știut, o întrerupse femeia, prefăcându-se și ea surprinsă de întâlnire. Nu credeam că voi ieși undeva în seara asta.

— Nici noi, spuse fata. Permiteți-mi să vi-l prezint pe

Max Elkin. Max, ea e doamna Manton. Domnul Manton a fost cel care mi-a găsit o slujbă la Entwistles.

Cât timp stătură acolo și schimbară câteva fraze, Lavinia avu din nou impresia că-l cunoaște de undeva pe băiat, dar nu reușea să-și dea seama de unde, așa că spuse pe un ton obișnuit:

— Nu ești din Treehampton, nu-i așa?

— Nu, dar am lucrat acolo timp de câteva luni.

— Asta e, atunci. Mi s-a părut mie că te cunosc de undeva.

Bărbatul nu se arătă dornic să intre în amănunte, dar întrebă în schimb dacă i-ar putea aduce o băutură.

Lavinia îi spuse că și-ar dori o cafea, iar în minutele cât acesta merse la bar, i se adresă Sheilei:

— Să înțeleg că el e rivalul lui Peter Bassett?

— Nici pe departe! spuse Sheila, izbucnind în râs.

— Nu? Atunci îmi pare rău.

— Pentru ce? Nici măcar nu l-ați cunoscut pe Peter.

— Nu te supăra pe mine, dar oamenii mai în vârstă cred că e mai bine să te încrezi în cineva cunoscut. Cu toate că sunt sigură că știi cum să ai grijă de tine.

— Cu siguranță, fu de acord Sheila, dar o spuse pe un ton prietenos.

Peste câteva secunde, Max se întoarse cu cafele pentru toți, discutară puțin despre piesă, apoi Lavinia se retrase la locul ei, lăsându-i pe cei doi singuri, lucru pe care cu siguranță, îl doreau.

Rămase surprinsă când îi întâlni în hol, după ce reprezentația se sfârșise. Max i se adresă primul:

— Doamnă Manton, nu v-ar face plăcere să luați o mică gustare cu noi? Eu și cu Sheila obișnuim să mâncăm ceva la un local din apropiere, la sfârșitul fiecărui spectacol.

Uimită de invitație, dar și plăcut surprinsă, femeia adăugă:

— Mulțumesc, dar cred că v-ar face mai mare plăcere dacă ați merge fără mine.

— Dar dorim să veniți, spuse și Sheila. A fost ideea

lui Max, dar sunt de acord cu el. A venit cu mașina și vă vom duce la hotel după, dacă asta e ceea ce vă neliniștește.

Bineînțeles că nu asta era problema ei. Îi era teamă ca nu cumva, din dorința lor de a fi drăguți, să rateze o seară romantică.

Barul era cam aglomerat, dar Max reuși să găsească o masă retrasă unde se bucurară de sendvisuri și cafele, care se dovediră chiar gustoase, după părerea Laviniei. Îi făcu plăcere să stea cu ei. Recunosc în sinea ei că nu mai fusese de mult în compania unui cuplu tânăr și chiar o amuză comportamentul lor. Cât i-ar fi plăcut să afle ce făcuse Max în Treehampton, dar cum nu-l putea întreba direct asta, lăsa pentru altă dată acest subiect.

El, în schimb, nu părea să se sfiască să o întrebe lucruri personale:

— Sheila mi-a spus că v-ați întâlnit pentru prima oară în după-amiaza aceasta. Mă bucur că v-a regăsit în seara asta.

— E foarte drăguț din partea voastră. Presupun că ți-a spus și... situația mea.

— Da, mi-a spus. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră. O spusese cu sinceritate. Ce lucru minunat pentru Sheila că v-a întâlnit la Entwistles.

— Și pentru mine a fost un lucru bun, se rezumă femeia să spună.

Apoi, simțindu-se dintr-odată obosită din cauza a tot ce se întâmplase în acea zi, insistă că trebuie să se întoarcă la hotel.

Cei doi tineri rezistară eforturilor ei de a plăti nota și de a chema un taxi și au dus-o la o mașină sport, de culoare roșie, parcată lângă teatru.

— Aveți de gând să mai rămâneți în Foresk, doamnă Manton? întrebă Sheila când urcară în mașină. Pentru că dacă e așa... ezită ea.

— Poate ne-am putea revedea? sugeră Lavinia care simți că era rândul ei să facă următoarea mișcare. Mi-ar plăcea asta, spuse ea. Dar, știi, lucrurile sunt cam grele

acum pentru mine. Nu trebuie să-ți faci griji...

— Dar nu-mi fac, pur și simplu mi-ar plăcea să ne mai vedem, spuse ea, cu sinceritate. Și Max e de aceeași părere. Chiar mi-a spus-o după ce v-a cunoscut.

— Stau în oraș câteva zile și, da, mi-ar plăcea să ne revedem. Dar e un pic cam greu să faci planuri când n-ai de fapt nimic de făcut și nu-ți găsești liniștea. Dacă mâine e frumos o să merg undeva cu mașina.

— Poate o să ajungeți la Lake District? E un loc minunat și nu e departe de aici. Puteți înnopta acolo. Se găsește foarte ușor cazare.

— Da, vă rog, faceți asta, exclamă Sheila. Și dacă treceți cumva aproape de Kendal și Windermere, o să treceți exact pe lângă casa mamei mele. V-ar plăcea să treceți pe la ea? Vă pot spune cum să ajungeți acolo.

— Nu cred că o să ajung atât de departe, spuse Lavinia, încercând să nu se arate foarte surprinsă.

— Dar în cazul în care treceți pe acolo, vă rog să treceți pe la ea. Oricine în Estey vă poate spune unde o găsiți. Cu toții o știu pe mama ca „Artista”.

Din nou, în glasul fetei se putea citi mândria, iar Lavinia simți un nou val de gelozie.

— Nu aș putea să apar așa, pur și simplu, la ușa mamei tale.

— Ba da, i-ați putea spune că v-ați întâlnit de curând cu mine. Cu siguranță, i-ați stârni interesul.

— Da, cu siguranță ar fi interesată, confirmă Max, când ajunseră în fața hotelului. Iar Laviniei i se păru că simte ceva în vocea lui. I se păru totuși absurdă această idee și își luă la revedere de la cei doi.

La intrarea în hotel, văzu pe unul dintre pereți o hartă mare a districtului și se opri să se uite puțin. Nu se extindea până la satul menționat de Sheila, dar puteai să-ți dai seama ce drum trebuie să urmezi dacă vrei să ajungi acolo.

Neinteresant, își spuse ea. Se uitase doar ca să-și satisfacă puțin curiozitatea. Pentru că, la fel cum i-a spus și Sheilei, nu avea nicio intenție să meargă acolo. Dar

urcând în cameră, parcă văzu drumul în fața ei și își spuse că dacă la fel va simți și în dimineața următoare, nu avea de ce să-și reprime dorința de a ajunge pe acolo. Era sigură că avea să fie o călătorie frumoasă.

Deși foarte obosită, când se așează în pat, o bună bucată de vreme, stătu trează. Și nu doar din cauza dorului pe care-l simțea față de Derek, ci mai mult din cauza a ceea ce se întâmplase peste zi.

În doar o singură zi, a întâlnit-o pe fata lui Derek iar acest fapt, parcă i-a întors viața pe dos. Acum câteva zile, habar n-avea de existența ei, iar acum, în nici măcar douăzeci și patru de ore, deja era în relații bune cu ea. Și asta era un lucru neobișnuit, pentru că Lavinia nu obișnuia să fie atât de prietenoasă și să socializeze cu lumea.

Adormi în cele din urmă și visă că ea și Derek erau într-o cabană frumoasă la munte, toate lucrurile erau în ordine și ea se simțea împlinită și fericită. Dar când razele soarelui o treziră și femeia realizează că realitatea era cu totul alta, se simți și mai amărâtă.

Neliniștită și îndurerată, simți că nu mai poate rămâne mult în camera de hotel.

Își bău cafeaua la restaurant, apoi vorbi cu recepționarul și îl rugă să-i mai țină camera rezervată cel puțin pentru încă două zile, după care urcă în mașină și porni la drum, fără să știe încotro se îndreaptă.

Nu știa pe unde să meargă mai întâi, dar înainte să se decidă, își dădu seama că se afla deja pe drumul specificat de Sheila. Își spuse că nu trebuia să și ajungă la casa mamei sale, că putea întoarce mașina oricând, dacă dorea. Luându-și gândul de la problema asta, încercă să se bucure de peisajul minunat care se derula în fața ochilor. Dar nu o dată, își aminti de clipele frumoase petrecute alături de Derek și de visul din noaptea care tocmai se sfârșise și care părea atât de real.

De câteva ori, chiar întoarse mașina ca să pornească pe altă rută, dar reveni repede la drumul pe care pornise de la început.

Prânzul, o găsi într-un restaurant fără pretenții, unde

mâncarea se dovedi excelentă. Chiar întrebă recepționarul dacă poate să rămână peste noapte acolo. Dorea să se mai bucure de frumusețea ținutului. Dar când primi un răspuns negativ, dar ferm, își dădu seama că decizia de a-și continua drumul era oarecum făcută pentru ea.

Conduse mai departe, încercând să nu se mai gândească atât la trecut, ci mai mult la momentul prezent.

Și tot mergând așa, avu un șoc când văzu un indicator pe care scria: Estey - 5 km. Opri mașina. Era un moment decisiv. Putea trece prin Estey, dar fără să se abată pe la casa doamnei Martineau, sau putea face cale înapoi spre Foresk.

Trecură câteva minute bune, timp în care, Lavinia, cu ochii la peisajul liniștit de afară care era în contrast cu gândurile ei, nu știa ce decizie să ia. Privi din întâmplare indicatorul de benzină și văzu că mai rămăsese foarte puțină. Își dădu seama că poate ajunge doar la cea mai apropiată benzinărie și, cum Estey era primul oraș în drumul ei, acolo va trebui să meargă.

Din nou decizia fu luată în locul ei. Ce prostie din partea ei să nu fie precaută! Dar gândurile îi zburară imediat în altă parte și uită de toate astea.

I se schimbă chiar și starea de spirit. Da. Acum era decisă: va merge la benzinărie și va întreba acolo, așa din întâmplare de Artistă, adică de doamna Martineau. Și apoi, dacă va dori, chiar va trece pe la ea. Nimeni nu o putea împiedica să facă asta. Și dacă mama Sheilei o va invita în casa ei, de ce să nu intre?

Spunându-și asta și, oarecum mulțumită că în sfârșit reușise să ia o decizie, porni mașina. Dar nu reuși să meargă mai mult de doi kilometri că motorul scoase un zgomot ciudat și se opri.

— La naiba! spuse ea, supărată. Ce să fac acum?

Își dădu seama că situația nu era totuși atât de critică. Putea lăsa mașina acolo, o încuia și pornea pe jos până la Estey.

Din fericire, după-amiaza nu era atât de călduroasă și în alte împrejurări, Laviniei i-ar fi făcut plăcere să meargă

pe jos. În jurul ei, peisajul era amețitor: dealuri împădurite care încadrau piscuri nu prea înalte, câmpii verzi, cu flori multicolore și un râu care traversa această întindere minunată și în care soarele își scălda razele blânde de toamnă.

Rămase câteva clipe pe loc ca să admire acest decor minunat. I-ar fi plăcut să mai împărtășească această bucurie cu cineva, dar nu mai avea pe nimeni aproape, așa că oftă și porni mai departe.

Merse cam vreme de o oră până ce zări micuța așezare, traversată de un pârliaș cu apă scânteietoare.

Pe măsură ce înainta, începu să-și piardă speranța că va putea găsi acolo o benzinărie.

Tot mergând cu gândurile aiurea, nu observă când, de pe o potecă lăturalnică apărură un tânăr în tricou roșu și pantaloni albaștri. Lavinia tresări.

— Îmi cer scuze. V-am speriat? răsă el. Am apărut cam din senin. Am vrut să scurtez drumul. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, răspunse Lavinia. Spune-mi, te rog, dacă merg spre Estey, o să găsesc acolo vreo benzinărie? Am rămas fără combustibil și mi-am lăsat mașina câțiva kilometri în urmă.

— Benzinărie? Oh, nu! dădu el din cap. Nu veți găsi așa ceva în Estey. Suntem mult prea rupți de civilizație. Cea mai apropiată benzinărie o veți găsi în Channings Corner, cam la cinci kilometri în direcția opusă.

— Dar așa putea da un telefon, de undeva din Estey?

— Bineînțeles. Nu există unul public, dar oricine vă va lăsa să-i folosiți telefonul. Dar nu trebuie să mergeți până în sat pentru asta. Puteți veni cu mine și îl folosiți pe al nostru. Bine, de fapt nu e chiar al nostru, e al vecinului nostru, dar noi întotdeauna îl folosim când e nevoie.

— Ei bine, dacă ești sigur...

Băiatul părea sigur. îi oferă Laviniei mâna și o ajută să coboare pe potecuța de unde venise el.

Peste tot în jur, căsuțe ca din povești încadrau marginea drumului. Erau construite după model vechi și Lavinia nu știa dacă mai există un loc în Anglia unde să

mai vadă așa ceva.

— Sunt adevărate? întrebă Lavinia amuzată.

— Greu de crezut, nu-i așa? Toate sunt ale tatălui meu. Le-a cumpărat acum câțiva ani când erau în paragină și le-a refăcut. Aceea e casa unde stau eu. Noi o numim casa de odihnă, iar acum eu o ocup fiindcă mă pregătesc pentru un examen. Casa aceea e a părinților mei, iar acolo stă cu chirie o artistă. De fapt, chiar la ea mergem. E singura care are telefon.

— O... artistă? întrebă stupefiată femeia. Nu... cumva, doamna Martineau?

— Ba da, ați auzit de ea?

— Am crezut, spuse cu ciudă în glas Lavinia, că stă în partea opusă a satului.

— Nu, aici locuiește, spuse băiatul oarecum încurcat. Contează asta?

— Nu cred că pot merge să o rog să mă lase să dau un telefon, spuse Lavinia, oprindu-se.

— De ce nu? Vă asigur că e o persoană foarte drăguță. N-o să se supere. Și, oricum, a ieșit acum în grădină.

Spunând aceasta, Derek îi făcu cu mâna și Lavinia se simți purtată spre femeia care îi zâmbea bucuroasă, femeia pe care Derek o iubise cândva.

Era mai scundă decât și-o imaginase Lavinia și cu o privire nu atât de vioaie ca cea surprinsă în fotografia Sheilei. De fapt, avea chiar un aer fragil și părea slăbită.

— Ei, Walter, ce s-a întâmplat? Lavinia stătu ca în transă în timp ce băiatul povesti tot ce se petrecuse.

— Oh, desigur că poate suna de aici! spuse femeia veselă. Și le deschise poarta și le făcu semn cu mâna să intre.

— Mulțumesc, e foarte drăguț din partea ta. Lavinia nu își putea imagina că va fi în stare să-i adreseze vreun cuvânt femeii. Dar se decise să nu mai spună și altceva.

Trebuia să lase lucrurile așa cum erau. Cabana aceasta putea fi a oricărei femei din orice colț al lumii. Nu trebuia să complice lucrurile mai mult decât erau deja.

Dar bineînțeles, ar fi fost prea ușor să se întâmple așa, fiindcă femeia spuse:

— Vrei să bei un ceai cu mine cât aștepți?

— Oh, nu. Nu, mulțumesc, spuse Lavinia repede, simțind după aceea că a exagerat cu refuzul.

— Dar, stai liniștită. Nu e nicio problemă. Tocmai am pus ibricul pe foc și cât sună Walter, o să pregătesc ceaiul. Mai bine te-ai răzgândi, pentru că s-ar putea să mai aștepți o vreme până când va putea veni cineva să te ajute.

Ar fi fost absurd să refuze, așa că Lavinia își înghiți vorbele și spuse că i-ar face plăcere să bea o ceașcă de ceai. În timp ce îl pregătea, o urmărea pe femeie cu privirea. Era un om care părea să urască graba. Toate lucrurile erau făcute pe îndelete și cu mult calm.

— Care e numărul mașinii? întrebă Walter, întrerupându-i gândurile.

Lavinia i-l spuse, dar adăugă:

— Dar e încuiată. Nu o vor putea descuia fără mine.

— Încuiată? întrebă curios băiatul, privind-o pe doamna Martineau. Dar nimeni nu încuie nimic aici.

Remarca lui o făcu să se simtă oarecum suspicioasă așa că adăugă repede:

— Nu-i nimic, spune-le că o să vin la mașină și o să-i aștept acolo.

— Bine, zise el, și reluă convorbirea. Apoi, reveni în cameră, zâmbindu-i prietenește femeii și zicând: e totul aranjat. Dar nu pot veni decât într-o oră pentru că sunt ocupați acum. Asta înseamnă că vă puteți bea ceaiul și vă puteți întoarce în pas lejer la mașină.

— Mulțumesc mult, spuse Lavinia când scoase bani din portofel ca să plătească telefonul, și se simți ușurată când femeia îi acceptă fără să se împotrivească.

— Vrei un ceai, Walter?

— Nu, mulțumesc, am băut unul mai devreme și, oricum trebuie să mă grăbesc.

— Mă tem că te-am făcut să întârzii. Îmi pare rău. Ai fost foarte drăguț cu mine.

— Nicio problemă. Plăcerea a fost de partea mea.

Iar doamna Martineau îl privi cu blândețe:

— Toți băieții lui Bassett sunt drăguți. Nu știu ce m-aș face fără ei.

— Reciproca e valabilă, răspunse băiatul, sărutând femeia pe obraz. Apoi își luă la revedere și plecă.

Dar doar după ce acesta plecă, Lavinia făcu legătura și întrebă:

— Nu cumva e fratele lui Peter Bassett?

— Ba da, îl cunoști pe Peter?

— Nu chiar, se bâlbâi ea. Am cunoscut pe cineva care îl știe. De fapt, e chiar fiica ta, Sheila. Am întâlnit-o...

— Sheila? întrebă femeia cu ochi luminoși. Toate trăsăturile feței i se înviorară. O știi pe Sheila a mea? Cum ai cunoscut-o? Te rog, spune-mi.

— Am... întâlnit-o la Entwistles și... e o fată foarte drăguță și prietenoasă. Nu știu cum, dar m-am pomenit invitată la ea, la ceai.

— Serios? zâmbi femeia. A fost din impuls. De obicei e rezervată. Seamănă cu mine.

Lavinia fu cât pe-acți să zică: cu soțul meu n-ai fost atât de rezervată, nu? În schimb, însă, povesti de unde știa de Peter.

— Și apoi, am mers la teatru în acea seară și m-am întâlnit din nou cu ea.

— Era cu Peter?

— Nu, cu alt băiat, Max Elkin.

— Nu-l cunosc.

Lavinia nu-i dădu nicio informație referitoare la el. De fapt, nici nu avea ce să-i spună. Dar explică în schimb, cum Sheila îi spusese unde stătea și o rugase să-i fac mamei sale o vizită.

— Deci ai venit aici mai mult sau mai puțin intenționat, nu? Mă tem că te-am tratat ca pe un trecător oarecare.

— Sunt un trecător oarecare, spuse Lavinia, cu o răceală care o surprinse și pe ea.

Și atitudinea celeilalte femei se schimbă. Deveni rece și rezervată.

— Ei bine, dacă o revezi pe Sheila, te rog să-i spui că m-ai văzut și că sunt bine, spuse ea, pe un ton formal.

— Așa o să fac. Dar se vedea că nu era deloc așa. Era cam palidă și părea slăbită. Trebuie să plec acum. Mulțumesc pentru ospitalitate. O să-i spun Sheilei că te-am văzut.

Femeia nu făcu niciun efort s-o mai rețină. Și dacă mai avea întrebări referitoare la fata ei, pe care ar fi vrut să i le pună, nu o făcu.

— O să-i scriu Sheilei în seara asta și o să-i spun că ai trecut pe aici. Dar nu ți-am reținut numele.

Acesta era momentul decisiv, gândi Lavinia. Momentul adevărului. Așa că spuse încet, dar răspicăt:

— Lavinia Manton.

Capitolul 4

Lavinia o văzu pe cealaltă femeie schimbându-se la față. Urmară câteva clipe de tăcere pe care le întrerupse deșteptătorul din hol care anunța trecerea unei alte jumătăți de oră.

Mama Sheilei spuse încet:

— Deci tu ești femeia cu care s-a însurat. De când știi de Sheila?

— De două zile.

— Nu înainte ca Derek să moară, nu?

— Nu. Abia după înmormântare i-am găsit fotografiile într-o cutie ascunsă în biroul lui. Își mușcă buza. Le-a ținut tot timpul aproape de el. Nu m-am îndoit nicio clipă de adevăr. Îi seamănă prea mult. Așa că l-am întrebat pe avocatul nostru și el mi-a confirmat.

— Cred că a fost un șoc să afli în felul ăsta.

— Așa e.

— Te-a deranjat foarte mult?

— Să mă deranjeze? aproape că țipă Lavinia. Nu ar „deranja-o” pe orice femeie?

— Nu știu, răspunse cealaltă femeie care rămase calmă. Femeile reacționează diferit, chiar când vine vorba de astfel de lucruri. Dar oare te-a deranjat existența Sheilei, sau faptul că Derek m-a iubit cândva pe mine?

— Nu e același lucru?

— Nu chiar. Te poți simți enervată că n-ai știut adevărul, sau geloasă. Oare lucrurile ar fi stat altfel dacă Derek s-ar fi căsătorit cu mine înainte să te cunoască, ar fi avut un copil și apoi ar fi divorțat?

— Ar fi fost cu totul altfel. Aș fi știut de toată treaba asta și-și ar fi fost altfel. Repetă Lavinia.

Urmă o altă clipă de tăcere, după care mama Sheilei întreabă:

— Și de ce ai venit aici?

— Nu știu. Nu mi-am planificat să vin și să vorbesc cu tine despre asta. Conduceam prin împrejurimi pentru că... ei bine, pentru că trebuie să-mi ocup timpul cu ceva. Dacă mașina mea nu s-ar fi stricat și dacă Walter Bassett nu m-ar fi invitat să sun din casa vecinei lui, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Ba ai fi venit. Ai bătut atâta drum, nu ai fi plecat fără să-ți satisfaci o parte din curiozitatea pe care o simți. Oh, nu trebuie să te simți ofensată de cuvânt. Bineînțeles că erai curioasă în privința mea. Orice femeie ar simți la fel. În plus, deja puseși întrebări despre mine, nu-i așa? Să înțeleg că n-ai cunoscut-o pe Sheila din întâmplare, așa e?

— Nu, răspunse Lavinia. Am căutat-o. Am mers la Entwistles, în speranța că măcar o voi vedea, dar fără să știu ce am să fac dacă asta se întâmplă. Apoi, cineva mi s-a adresat pe nume și ea a auzit. Se pare că Derek s-a purtat frumos cu ea și a vrut să-mi spună asta. Credea că așa e el, draguț. Bineînțeles, nu știa motivul.

— Nu, niciodată n-a știut. Am avut eu grijă de asta.

— De ce? nu se putu abține Lavinia să întrebe.

— De ce? Pentru că asta ne-ar fi adus necazuri și nimic nu s-ar fi schimbat în bine pentru mine și Sheila. Se sfârșise ceea ce se întâmplase între mine și Derek. Dacă te face să te simți mai bine, să știi că Derek a fost cu mine, cu mult înainte să apară tu în viața lui.

— Dar tu? Ai trecut peste relația cu el?

— Totul s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă

spuse femeia, cu un calm care pe Lavinia o enerva. Stai liniștită. Noi nu am fost niciodată rivale. S-a terminat demult totul. De atunci Sheila a fost principala mea preocupare.

— Dar și din cauza Sheilei, lucrurile nu se poate să se fi sfârșit deodată.

— De ce-ți faci griji din cauza asta, acum?

— Dar tu nu-ți faci niciodată griji în legătură cu ceea ce s-a întâmplat?

— N-are rost să mă preocupe un trecut pe care nu-l pot schimba. Știu asta din proprie experiență. Viața mea n-a fost una tocmai ușoară. Acum, nu vreau să crezi că te dau afară, dar chiar trebuie să te grăbești să ajungi la mașină înaintea bărbatului de la benzinărie. Probabil nu va rămâne mult acolo, dacă nu vede pe cineva în preajmă.

— Ai dreptate. Scuză-mă că ți-am răpit din timp.

— N-ai făcut-o, spus ea. Dar te rog un lucru: nu-i spune Sheilei. O asemenea descoperire o poate tulbura la vârsta asta.

O astfel de poveste ar tulbura pe oricine, la orice vârstă, își spuse Lavinia. Dar adăugă numai:

— Stai liniștită, n-am s-o fac. E și interesul meu la mijloc. N-aș vrea să se afle așa ceva.

Apoi plecă, fără să mai spună ceva. Ce altceva mai putea fi spus?

Abia pe drum începu să se simtă mai bine. Parcă în casa femeii fusese sub influența ei.

— N-ar fi trebuit niciodată să vin! își zise. Dar cu toate astea, oare ar fi putut să nu se abată pe la casa ei?

Se apropie de mașină și văzu o camionetă parcată lângă ea. Un bărbat vesel coborî și întrebă:

— E a dumneavoastră?

— Da, sper că nu v-am făcut să așteptați prea mult.

— Nicio grabă. Abia am sosit. Are ceva stricat? Sau doar îi trebuie benzină?

— Doar benzină, cred.

— O să mă uit totuși să văd dacă e ceva stricat la motor.

Bărbatul făcă ceea ce spuse, dar nu găsi nimic în neregulă. Turnă câțiva litri de benzină și o întrebă încotro se îndreaptă.

— Spre Foresk, spuse femeia repede, dându-și seama că nu voia să mai rămână prin împrejurimi.

— Ei bine, e un drum cam lung. Ar trebui să-i faceți plinul.

— Așa o să fac, spuse Lavinia, după care îi mulțumi și îi plăti.

Apoi întoarse mașina și, luându-și la revedere de la bărbat, porni spre Foresk.

Pe drum se simți mulțumită de ceea ce făcuse. Își satisfăcuse curiozitatea și acum, probabil se va simți mai liniștită.

Nu trebuie să o mai văd, își spuse Lavinia. Dacă o s-o mai văd pe Sheila, lucru care îmi va face plăcere, pe ea nu va mai fi nevoie să o revăd. Acum e un capitol închis. Dar un lucru care nu se putea sfârși fără această vizită.

Acum, nu mai era nevoie să admire priveliștea, așa că se grăbi să ajungă în oraș înainte să se întunece. Când ajunse în Foresk, merse direct la hotel. În camera ei, se simți mai bine. Făcu un dus și coborî la masă.

Avea o poftă de mâncare pe care n-o mai simțise de mult. Privind în sală, zări doar cupluri și o cuprinse melancolia. Până nu demult, și ea făcuse parte dintr-un cuplu.

— Lavinia, mi s-a spus că nu vii în noaptea asta!

— Keith! Ce surpriză! De unde ai apărut?

— Am venit în Foresk cu afaceri și a trebuit să înnoptez. Nu credeam să te găsesc aici, așa că nu am fost surprins când mi s-a spus că e posibil să nu vii peste noapte.

— Am fost plecată, dar am revenit. Hai să mănânci cu mine. Sau ai terminat?

— Îmi beau deja cafeaua, dar o s-o fac în compania ta.

Iar când chelnerul i-a poftit la o masă retrasă, întrebă:

— Cum adică ai fost plecată și acum te-ai întors? Ai plecat azi-dimineață, nu?

— Oh, așa am făcut? Parcă au trecut zile întregi! Stai să comand ceva de mâncare și-ți povestesc pe urmă.

În timp ce o privea mâncând, Keith comandă niște vin, după care spuse:

— Lavinia, nu știi ce s-a întâmplat cu tine. Dar parcă ai revenit la viață.

— Așa e? Da, și eu mă simt altfel, parcă. Dar nu, nu e doar fiindcă încep să-mi revin după cele două șocuri, ci parcă mă transform într-o altă persoană. Făcu o pauză: am văzut-o!

— Știi, mi-ai spus că te duci la Entwistles.

— Nu, nu mă refeream la Sheila. Ci la mama ei.

— Ai fost la Eve Martineau?

— Așa se numește? Eve?

— Ia spune-mi, cum ai ajuns la ea? Te-ai dus intenționat, nu? Crezi că ai făcut un lucru bun?

— Nu știu. Știi doar că a trebuit să o fac. Am întâlnit-o din nou aseară pe Sheila la teatru și când i-am spus că vreau să fac o plimbare până la Lake District mi-a zis unde locuiește mama ei și mi-a spus să trec pe la ea.

— Dar sunt sigur că ai fi putut să-i refuzi invitația.

— Cred că da. De fapt, nici n-am intenționat să fie așa. Am mers în direcția aia, și s-a întâmplat să rămân fără benzină. Apoi îi povesti tot ce se întâmplase. Adăugă în cele din urmă: dar vezi, așa a fost să fie.

Keith era de altă părere totuși.

— N-ar fi trebuit să faci asta, Lavinia.

— Și ce voiai să fac? Să mint? Să spun alt nume?

— Nu, dar puteai să ieși din această situație altfel.

— Dar nu înțelegi că n-am vrut să ies? spuse femeia cu răceală.

— Nu? Ei bine, tu te cunoști mai bine.

— Așa e. Am vrut ca ea să știe că știu. Atât.

Nu-și mai spuseră nimic, și Lavinia termină mâncarea în tăcere.

— Ei bine, spuse Keith, când femeia își bea cafeaua,

cred că nu s-a întâmplat nimic rău dacă ai procedat astfel. Dar ce vrei să faci mai departe?

— Nu știu. Nu plănuiesc să mai am vreo legătură cu ea.

Mă îndoiesc că am s-o mai revăd. Dar cu Sheila lucrurile stau altfel. Pe ea vreau s-o mai văd. O plac și cred că și ea mă place. Dacă ar fi a mea...

Se opri puțin înainte să continue.

— Dacă ar fi a mea, mi-aș dori să se înțeleagă mai bine cu băieții aceia, Bassett. Cel pe care l-am cunoscut eu e foarte drăguț și cred că și celălalt e la fel.

— Despre ei nu mi-ai spus nimic.

— Oh, sunt o familie care locuiește în Estey, iar cel mic, Peter, are un apartament deasupra celui în care stă Sheila. Pe ea o deranjează foarte mult când el încearcă să aibă grijă de ea. Cred că e prea protector. Dar are un rival puternic în bărbatul cu care a ieșit la teatru.

— Se pare că te-au captivat problemele lor, spuse Keith amuzat. Mă uimește că ai luat ca pe un îndemn dorința mea ca tu să știi mai multe despre fata lui Derek.

— E ciudat ceea ce simt. Imediat cum am aflat de ea, parcă ceva mai tare ca mine, m-a făcut să duc lucrurile mai departe.

— Spune-mi despre celălalt băiat, cel care se întâlnește cu Sheila. E singurul pe care încă nu mi l-ai descris.

— Oh, râse ea ușor. Are tot ce-i trebuie. Frumusețe, șarm, sofisticare și mai mulți ani decât ea. Cred că e foarte impresionată de el.

— Dar tu? Ești impresionată?

— Până la un punct, da. E ciudat - am impresia că-l cunosc de undeva, dar nu știu de unde. A spus că a lucrat în Treehampton o vreme.

— Cum se numește?

— Max Elkin.

— Serios? Atunci îți spun eu de unde îl cunoști. A lucrat în biroul meu o perioadă.

— Da? Atunci nu m-am înșelat în privința lui. Spune-

mi, cum era?

Keith nu părea atât de încântat să discute acest subiect cu ea.

— Era un om drăguț? Un angajat bun? Ai lăsa o fată drăguță la care ții să iasă cu el?

— Cred că fetele din ziua de azi își pot purta și singure de grijă. Nu știu cum era în viața personală, dar la birou era un angajat bun. Până la un punct.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Adică nu l-am păstrat mult în funcție.

— Oh, termină cu formalitățile! Cum adică nu l-ai păstrat în funcție? L-ai dat afară din cauză că nu-l plăceai?

— Nici vorbă de asta. Își făcea stagiatura la noi și puteam să îl oprim ca angajat dacă voiam. Dar nu am făcut-o.

— De ce?

— Oh, Lavinia! Nu pot discuta asemenea lucruri cu tine. Nu are niciun sens.

— Oh, cât de corect ești! Ce a făcut? A fugit cu bani?

— Sigur că nu. Și te rog să nu mai spui acest lucru nici măcar în glumă. Uite ce e, văd că o să continui cu aberațiile dacă nu te lămuresc, așa că o să-ți spun că nu a fost tocmai discret în ceea ce privește munca și a încercat să afle lucruri în diverse probleme care nu-l interesau.

— Oh, spuse ea. Cam ca mine acum, nu?

— Cam așa, fu el de acord. Doar că una e să vorbești prostii în timpul cinei și alta să o faci la locul de muncă.

— Da, înțeleg. Oh, bietul Keith. Iartă-mă dacă te-am făcut să spui mai multe decât voiai.

— Stai liniștită. Iar în ceea ce-l privește pe Max Elkin, nu văd de ce nu ar avea voie să-și ducă prietena la teatru. Amintește-ți, Lavinia. Dacă vrei să păstrezi o relație amicală cu Sheila, nu te amesteca în treburile ei.

— N-o s-o fac, promise ea.

Apoi, Lavinia își luă rămas-bun de la avocat și merse în cameră. Dormi profund în acea noapte.

A doua zi, când coborî la micul dejun, constată că Keith plecase deja și ea era singură, cu o întreagă zi în față

pe care nu știa cum s-o petreacă. Răsfoi un ziar, dar își pierdu repede interesul pentru el. Se gândi chiar să plece acasă, dar acolo nu o aștepta nimeni. Și, plus de asta, nu putea pleca fără s-o mai vadă măcar o dată, pe Sheila. Trebuia să-i lase măcar un număr de telefon, în caz că voia să ia legătura cu ea. Dar trebuia s-o lase pe fată să facă următoarea mișcare. Nu se putea s-o caute ea. Ar fi dat de bănuț. Așa că, n-avea ce face, trebuia să mai rămână cel puțin vreo două zile în Foresk. Dacă n-o căuta în timpul ăsta, trebuia să găsească o altă cale de a da de ea.

În cele din urmă, găsi totuși câte ceva de făcut. Merse prin oraș, intră la o galerie de artă, văzu un film, iar spre seară se întoarse la hotel. Nici nu intrase bine în cameră, că telefonul sună. Era Sheila.

— Doamnă Manton, sper că nu vă deranjez.

— Sigur că nu!

— Nu eram sigură că v-ați întors, dar mi-am zis să încerc totuși, poate ați revenit. Ați trecut pe la mama?

— Da. Cred că o să primești o scrisoare de la ea, probabil mâine dimineață.

— Oh, spuneți-mi. E bine? I-ați povestit cum ne-am întâlnit?

— Da. Uite ce e, dacă ai timp, vrei să vii diseară la hotel, să cinăm împreună?

— Mi-ar face mare plăcere să vă revăd. Dar nu pot rămâne la cină. Iau masa cu o prietenă. Dar aș putea veni după cină? Pe la nouă?

— Da, bineînțeles. Poate îl aduci și pe Peter Bassett. Mi-ar plăcea să-l cunosc. L-am cunoscut și pe fratele lui, Walter. Iar mama ta mi-a vorbit foarte frumos despre ei.

— Serios? Întrebă fata, pe un ton amuzat. Bineînțeles. Dacă e liber, o să-l iau cu mine.

Apoi închise, iar Lavinia, mulțumită că o va revedea pe fată, coborî la cină.

— Bună seara, doamnă Manton! se auzi o voce în spatele ei, când aștepta să dea comanda de mâncare. Când se întoarse îl zări pe Max Elkin. Am crezut că sunteți plecată.

— A fost o călătorie mai scurtă. M-am întors devreme.

— Deci până la urmă n-ați ajuns până la mama Sheilei.

Pe femeie o deranja curiozitatea lui.

— Ba da, răspuse ea, în cele din urmă. Am văzut-o. Te întâlnești cu cineva aici?

— Da, în zece minute. Mi-au spus că vor întârzia puțin. Vă pot însoți la masă? Poate vreți să beți ceva?

Lavinia refuză băutura, dar nu-i putea refuza dorința de a ocupa locul vacant de lângă ea.

— Sheila va fi încântată că i-ați văzut mama.

— Este, într-adevăr. Am vorbit mai devreme la telefon, dar vine aici mai târziu, să-i povestesc totul. Își aduce și prietenul, pe Peter Bassett, adăugă Lavinia cu un soi de satisfacție pe care nu se sinchisi să și-l explice. Familia Bassett e vecină cu mama ei și le-am cunoscut băiatul mai mic.

— Aproape că ați devenit prieteni de familie, nu? spuse el surprins.

— Nu aș zice chiar așa.

O găsesc încântătoare pe Sheila. Și cred că de asta mă interesează ce se întâmplă cu ea.

— Da, bineînțeles.

Apoi adăugă, ferindu-și privirea de a ei, ca și cum ar fi căutat prietenii prin sală: și e și o legătură specială între voi două, nu-i așa?

Lavinia își simți dintr-odată gura uscată.

— Nu știu la ce te referi.

— Oh, doamnă Manton, sigur că știți, spuse el zâmbind. Dar trebuie să plec acum. Mi-am văzut prietenii. Mi-a făcut plăcere să vorbim.

Apoi se ridică și se îndepărtă fără grabă, în timp ce Lavinia îl privea stupefiată.

Capitolul 5

Puțin mai târziu, Max Elkin ieși din restaurantul hotelului cu prietenii săi, când Lavinia stătea în hol, cu o carte în mână din care însă nu înțelegea nimic.

Chiar și acum îi venea greu să creadă că ceea ce spusese bărbatul avea vreo semnificație. Doar dacă acele cuvinte conțineau vreun soi de amenințare, își zise ea. Dar de ce să menționeze așa ceva dacă nu din dorința de a demonstra că are o putere pe care ar putea sau nu s-o folosească?

Nu mai încăpea îndoială. Știa. Și era clar că și-a dorit ca și Lavinia să știe că el știe.

Câteva clipe se gândi la un șantaj care ar putea urma după toate astea, dar alungă lucrul ăsta din minte. Era o chestiune prea delicată pentru a se preta la un asemenea lucru, iar dacă Max făcea totuși asta, înseamnă că era mai prost și mai ignorant decât îl bănuia ea.

Dar pe de altă parte, faptul că secretul lui Derek și liniștea Sheilei erau la mâna lui Max Elkin, îi dădeau un sentiment de nesiguranță.

Bineînțeles că toate informațiile le aflate din biroul lui Keith. De aceea, nu rămăsese angajat acolo. Scotocise prin actele lui Derek și aflate adevărul.

Dar dacă îi spusese că știe înseamnă că trebuia să se aștepte la ceva din partea lui. Tot gândindu-se la asta, nici nu-și dădu seama că Sheila și Peter își făcuseră apariția.

— Doamnă Manton, acesta e Peter Bassett. Nu ați glumit când mi-ați spus să-l aduc, nu? Întrebă fata când văzu privirea gânditoare a femeii.

— Bineînțeles că nu, spuse Lavinia încercând să uite de incidentul petrecut. Semenii foarte mult cu fratele tău.

— Toată lumea ne spune asta. Nu știu care se simte mai insultat, râse Peter. Sheila mi-a spus că l-ați cunoscut pe Walter ieri. Acasă la doamna Martineau, cred. Și probabil că acum ocupă cabana de relaxare, nu-i așa?

— Da, mi-a explicat și de ce, spuse Lavinia râzând.

— Vă rog, începeți cu începutul. Vreau să aud tot, interveni Sheila nerăbdătoare.

După ce comandă cafea pentru toți, Lavinia începu povestea din momentul în care rămăsese fără benzină. Bineînțeles că a trebuit să improvizeze puțin în legătură cu dialogul pe care l-a avut cu Eve, dar se pare că s-a

descurcat de minune, din moment ce, din când în când, Peter mai spunea:

— Da, așa spune mereu doamna Martineau.

— Mama mi-a spus în scrisoare că nu v-a aflat numele decât când ați plecat. De ce nu i l-ați spus de la început?

— Eu... ei bine, eram o străină și...

— Erați o prietenă de-a mea, spuse Sheila simplu, iar Lavinia se simți emoționată.

— Mulțumesc, draga mea. Zâmbi. Dar la momentul acela, pentru mama ta eram doar o străină care a rămas fără benzină și are nevoie să dea un telefon.

— Mama nu ar fi văzut asta astfel, spuse ea, iar Peter Bassett adăugă:

— Doamna Martineau e foarte drăguță. O iubim la nebunie.

— Sunt sigură de asta, spuse Lavinia, care nu găsi altceva potrivit de adăugat.

Cu toate că nu-i făcea plăcere ca femeia pe care aproape că o ura era divinizată de niște copii inocenți, găsi totuși o satisfacție în faptul că se simțeau bine toți trei. Peter începu să povestească despre familia lui.

— Și pe lângă Walter mai am și două surori.

— Cu care am fost colegă de școală, adăugă Sheila.

— Da, Sheila a fost întotdeauna un fel de prelungire a familiei noastre, nu-i așa?

— Atâta timp cât nu-ți dă dreptul să devii fratele meu cicălit.

— Trebuie să verific ce face din când în când, doamnă Manton, se confesă el. E singură într-un oraș ca ăsta și are tendința să placă pe oricine știe să facă conversație.

— Idiotule! se aprinse Sheila. Foresk nu e un oraș așa mare și eu nu mai sunt un copil. Pot să-mi port singură de grijă.

— Oh, ești o naivă, conchise el. Nu ții cont de bunurile materiale.

— Ba da. Dacă vrea să-mi cumpere cineva o haină de blană sau niște diamante, accept. Asta înseamnă că sunt

naivă?

— Nu, înseamnă că ești umană, spuse Peter cu afecțiune. Dar tot naivă rămâi. N-ai recunoaște un bărbat care umblă după bani nici dacă l-ai vedea la zece centimetri.

— Nu las pe nimeni să se apropie așa de mult de mine, iar în legătură cu bărbații care caută avere, o pot căuta în altă parte. Nu sunt o partidă bună pentru asta.

Dar era, își aminti Lavinia, simțind un nod în gât. Derek îi lăsase destui bani. Și probabil că Max Elkin aflase de treaba asta.

— Cred că vă obosim, nu-i așa? spuse Sheila, văzând-o îngândurată. Eu și Peter întotdeauna ne certăm așa când suntem împreună, dar probabil că e o plictiseală totală pentru oricine altcineva.

— Nu, nu, îmi place să vă ascult. E o conversație veselă și înviorătoare pentru mine.

— Dar nu trebuie să vă mai reținem, spuse Sheila, uitându-se la ceas. Mai rămâneți în oraș?

— Nu, zise Lavinia. Cred că o să plec acasă mâine sau poimâine. De aceea m-am bucurat când ai telefonat. Nu voiam să plec fără să-ți las un număr la care să mă poți găsi. Dacă vrei, bineînțeles, adăugă ea repede.

— Sigur că vreau. Oricând reveniți în Foresk...

— Sau poate vei veni tu cândva în Treehampton?

— Ei bine, nu cred. Făcu o pauză. Dar dacă vreți să vă fac o vizită...

— Dacă nu te deranjează să vizitezi o femeie destul de în vârstă ca să-ți fie...

— Ca să-mi fie mamă? completă Sheila. Dar exact asta îmi place la nebunie. Îmi plac oamenii din generația dumneavoastră. Și apoi, împrietenindu-ne, parcă îi îndeplinim dorința domnului Manton care a spus că sunt genul dumneavoastră de fată. Nu v-a plăcut când am zis asta prima dată, nu-i așa? Probabil că v-ați gândit că era prea devreme și că făceam presiuni.

— Nu-i asta. Doar că am fost atât de emoționată că abia am putut să răspund. E neobișnuit din partea soțului

meu să spună așa ceva. Adică să vorbească astfel despre cineva care nu face parte din cercul nostru de cunoscuți. Cred că te aprecia foarte mult. Iar dacă vrei să îmi faci o vizită în Treehampton, mi-ar face mare plăcere să vii.

— Oh, mulțumesc. Dar trebuie să fie într-o sâmbătă sau duminică pentru că e un drum lung, nu-i așa?

— Așa e. Dar dacă vei dori să rămâi peste noapte, spuse ea, și se opri, aproape emoționată de ideea că fata lui Derek ar putea dormi în casa lui.

— Oh, ar fi minunat! Dar următoarele două sfârșituri de săptămână nu pot. Oricând puteți după aceea, voi veni cu mare drag.

— Atunci ce zici peste trei săptămâni?

— Ar fi minunat! Vă dau adresa mea. Mă puteți suna și la serviciu, dar nu voi fi văzută prea bine dacă vorbesc de acolo.

— Vă dau numărul meu, doamnă Manton, interveni Peter. Eu am telefon. Și dacă vreți să vorbiți vreodată cu ea, o chem, sau îi transmit un mesaj.

După ce făcură schimb de adrese, cei doi se ridicară și, luându-și rămas bun ca de la o adevărată prietenă, plecară.

Lavinia urcă în camera ei imediat după asta, mai mult pentru a evita o nouă întâlnire cu Max Elkin.

În următoarea zi, merse acasă. Se gândi cu nostalgie la clipele petrecute alături de soțul ei. Amintirile îi reveneau dureros de repede în minte, dar faptul că a înfruntat probleme necunoscute, că a reușit să lege o relație cu Sheila, o făceau să mai uite de necaz.

Barbara o întâmpină cu drag.

— V-ați întors mai repede decât mă așteptam, spuse ea. Casa este așa cum vă place și sunt provizii de mâncare în cămară și în frigider. Vă gătesc ceva ușor pentru prânz?

— Nu, poate doar un ceai, mulțumesc.

— Sigur, imediat.

Femeia dispăru în bucătărie și se întoarse cu un ceai și niște sandvișuri, exact așa cum îi plăceau Laviniei.

Refuză politicos invitația stăpânei de a o însoți la

masă, dar nu plecă de lângă ea, ci făcu o conversație și chiar o întrebă cum și-a petrecut timpul.

— Oh, nimic special, Barbara, spuse femeia, mințind cu nerușinare. M-am plimbat pe la Lake District, dar în marea parte a timpului am stat în Foresk unde mi s-a întâmplat un lucru minunat. Am cunoscut o tânără încântătoare care lucrează la Entwistles și care se pare că a fost îndrăgită și de domnul Manton. O s-o placi.

— Da? Și când voi avea prilejul să fac asta?

— Va veni aici, peste trei săptămâni. Am invitat-o și ei i-a plăcut ideea.

— Cui nu i-ar plăcea? câți oameni au șansa de a sta într-o casă ca asta? Dar a fost într-adevăr o idee bună, dacă îmi permiteți să-mi dau cu părerea. O companie veselă v-ar face bine.

— Și eu m-am gândit la asta, deși, știi la fel de bine ca și mine, în casa asta n-a fost niciodată tineret.

— Mare păcat. Copiii sunt o binecuvântare în asemenea clipe, spuse femeia care avea doi. Care e numele fetei?

— Sheila Martineau.

— Ce nume ciudat. E străină?

— Oh, nu. E numele mamei, adică pe ea o cheamă doamna Martineau.

— Atunci e numele tatălui.

— Nu... are tată. A murit.

— Oh, păcat, spuse femeia, după care strânse masa și, negăsind nimic altceva de făcut, plecă spre casa ei.

Singură, Lavinia nu se mai simți la fel de tristă ca în primele zile. Merse în biroul lui Derek unde făcuse pentru prima dată descoperirea care-i schimbase viața.

Luă cheița de la cutia din lemn de trandafir și o descuie din nou. Scoase fotografiile dinăuntru și le așeză pe suprafața biroului lui Derek. Le examinează cu atenție. Nu mai simțea dezamăgirea și șocul de prima dată.

Într-un fel ciudat, acum se simțea implicată în toată această poveste.

— Am făcut tot ce-am putut, Derek. Și o să vină aici,

zise ea.

Simți că Derek era lângă ea și era bucuros de ceea ce realizase. Se simți mai bine. Mai ales că acum avea și confirmarea Sheilei că va veni. Nu mâine, nu săptămâna viitoare, dar va veni.

— Dar nu trebuie să gândesc astfel, își spuse. Nu am niciun drept asupra ei. Nu-mi aparține. E... a celeilalte femei. Dar e și a lui Derek.

În tot acest timp, Lavinia încercă să-și țină gândurile ocupate cu diverse lucruri. Știa că prietenii au început să vorbească despre cât de bine trecuse peste moartea lui Derek. Și cu toții erau bucuroși s-o vadă astfel și lăudau interesele care o făceau să-și revină atât de repede. Bineînțeles, n-aveau de unde să știe că principalul motiv era fiica lui Derek cu o altă femeie.

Chiar se gândi să facă schimbări în casă. Începu cu camera de oaspeți. Nu i se părea potrivită pentru o tânără. Așa că, în ciuda dezaprobării Barbarei, scoase draperiile elegante și covoarele și puse în schimb unele cu modele tinerești. Pervazul îl împodobi cu flori colorate.

— Nu e la fel de elegant, spuse Barbara.

— Dar e de două ori mai frumos.

— Nu știu ce te-a apucat. Dacă ai avea timp, cred că ai schimba și mobila.

— Nu, dă eleganță camerei și se potrivește cu ce am aranjat aici. Dar, privi ea gânditoare, mai trebuie să mai schimb câte ceva până e gata.

Merse la un magazin cu decorațiuni și, exact când ieșea de acolo, dădu peste Max Elkin.

Acesta o salută și insistă să îi ducă bagajele până la mașină.

— Sheila mi-a spus că vine să petreacă la dumneavoastră sfârșitul de săptămână.

— Da, spuse Lavinia, fără să mai adauge altceva.

— Abia așteaptă această vizită.

— Știu. Și eu la fel.

— Doamnă Manton, mă intrigați, spuse el cu o candoare în glas. Aveți o generozitate foarte ciudată, dacă

pot spune așa.

— Nu cred că e atât de ciudat să fii generos. Cunosco mulți astfel de oameni.

— Nu m-am referit la asta. Am vrut să spun că generozitatea pe care o arătați e neobișnuită. Mulți oameni ar găsi asta un lucru imposibil.

Era o provocare în ceea ce spunea. Dar femeia refuză să-i dea curs și nu-și dădea seama dacă din înțelepciune sau lașitate.

— O plac foarte mult pe Sheila. Așa că nu trebuie să fiu generoasă în ceea ce o privește.

— Oh, și eu o plac, lucru care mă aduce la ceva ce vreau să vă întreb. Sper că nu veți gândi că sunt obraznic.

— Sper să nu-mi dai niciun motiv pentru asta.

Ajunseră la mașină și bărbatul o ajută să depoziteze pachetele.

— Doamnă Manton, ați fi destul de drăguță încât să mă invitați să vin o oră sau două, cât Sheila e la dumneavoastră acasă? Sunt în Treehampton în acest sfârșit de săptămână și mi-ar face mare plăcere să mai stau puțin cu ea.

— Dar nu stai destul în Foresk?

— Oh, dar nu într-o locație atât de intimă ca o casă. Ne întâlnim mai mult la teatru sau la restaurante.

— Bine, spuse ea, gândind că ar fi nepoliticos să refuze.

Dar vino, te rog, duminică după-amiază. O vreau pentru mine sâmbătă.

— Bineînțeles, e foarte drăguț din partea dumneavoastră, spuse el, făcându-i semn cu mâna.

Când plecă, Laviniei îi fu ciudă că a fost atât de slabă încât să accepte asta. Cu toate că dacă Sheila ar fi fost fata ei - lucru care îi venea tot mai des în minte - orice prieten de-al ei ar fi fost binevenit.

Dar femeia își spuse că nu-l putea lăsa pe Max să scape atât de ușor cu asta. Aproape că se autoinvitase în casa ei, dar asta nu însemna că se va simți și bine acolo.

Așa că, zâmbind puse la cale un plan. Ajunsă acasă, îi

telefon lui Peter. După ce spuse cine era, îl rugă să i-o aducă pe Sheila la telefon.

— Cred că e acasă. Dacă așteptați puțin, o chem imediat.

Lavinia așteaptă și, deodată se auzi vocea fetei:

— Bună seara. Sunt Sheila.

— Sheila! Mă bucur să te aud. Mă gândeam că ar fi frumos dacă ai mai veni cu cineva, ce zici, dacă l-ai aduce și pe Peter?

— Nu e nevoie, doamnă Manton, n-o să mă plictisesc.

— Dar nu mă gândeam la asta. Credeam că ar fi drăguț.

Dacă are mașină... Are?

— Da, are una veche, dar funcționează.

— Ei bine, atunci asta te-ar salva de la un drum obositor cu trenul, nu?

— Așa e. Dacă vreți într-adevăr...

— Mi-ar face mare plăcere. Dar las totul la aprecierea ta, bineînțeles.

— Un moment. O să-l întreb.

Urmă o clipă de tăcere, după care Sheila vorbește.

— Vă mulțumește foarte mult. Ar fi încântat să vină.

— E foarte bine atunci. Vă aștept pe la ora prânzului. La revedere, și închise repede, ca să nu le dea prilejul să se răzgândească.

Își amintea de ceea ce-i spusese Keith, să nu se implice în treburile lor, dar simți o satisfacție binevenită când își aminti de Max Elkin.

Sâmbătă dimineața plouă puțin și afară bătea vântul, așa că următoarele zile aveau să fie petrecute în casă. Lavinia se asigură că totul este aranjat și că atmosfera era primitoare.

Iar când cei doi tineri apărură, fu încântată să vadă că le plăcu primirea după o călătorie lungă și obositoare.

— Ce casă minunată! exclamă Sheila. Mi-am tot imaginat cum va fi, dar niciodată nu mi-am închipuit-o astfel.

Lavinia îi conduse pe cei doi în camera lor, iar Sheila

fu extrem de încântată de a ei.

— E minunată! E cea mai frumoasă cameră pe care am văzut-o vreodată. Aveți nepoate pe care le cazați aici, doamnă Manton? Parcă e făcută special pentru o fată de vârsta mea.

Lavinia se mulțumi doar să zâmbească. N-ar fi spus niciodată că o făcuse special pentru ea.

— Din păcate nu am nepoate. Dar mă bucur că-ți place camera. Prânzul va fi cam peste o jumătate de oră, așa că relaxează-te și coboară când vrei.

Deja se întorsese, când Sheila o abordă:

— Doamnă Manton, vreau să vă rog ceva. Știu că ați fost foarte drăguță cu mine, dar aș vrea să fiu sinceră cu dumneavoastră.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau să vă rog ceva în legătură cu mama.

— Mama ta?

— Știu că sună ciudat, dar i-am dat telefon aseară și i-am spus că vin la dumneavoastră. Mi-a spus că ar dori să vă revadă. Ea nu poate veni, fiindcă îi e greu cu transportul și v-ar ruga pe dumneavoastră să o faceți. Știe că e drum lung, dar spune că e foarte important. Nu știu la ce se referă. Făcu o pauză și o privi rușinată pe Lavinia care însă rămase tăcută. Mama e o ființă foarte hotărâtă și deși avem o relație foarte apropiată, de multe ori nu-mi spune la ce se gândește. Nu știu de ce vă roagă asta, doamnă Manton, dar mi-am dat seama că e un lucru foarte important pentru ea. Și mi-a spus că e sigură că îi veți face această favoare. Cred că și-a dat seama că sunteți o persoană înțeleghătoare și drăguță.

Lavinia, luată prin surprindere de acest lucru, era pe cale să spună că nu putea face această călătorie în următoarele zile. Dar privind-o pe Sheila, simțea că parcă îl privește pe Derek și într-un fel ciudat simțea că el e cel care o roagă. După alte clipe de tăcere, zise:

— Nu mai fi atât de îngrijorată. O să mă duc, sigur că o să mă duc. Nu știu ce vrea să-mi spună, dar o să merg. Am tăcut, pentru că mă gândeam în ce zi din următoarea

săptămână sunt liberă.

Capitolul 6

Prima parte a sfârșitului de săptămână a fost un real succes. Sheila nu știa cum să-și mai arate ușurarea și mulțumirea că Lavinia acceptase să-i viziteze mama.

— E o călătorie atât de lungă și ați acceptat atât de ușor o asemenea favoare. Sunteți un om minunat, doamnă Manton!

— Pentru oricine care are timpul meu liber cu care nu știe ce să facă, nu e un lucru atât de greu, o liniști Lavinia cu un zâmbet. Dar o îngrijora această vizită. Oare de ce o chemase? Ce avea să-i spună? Orice ar fi, își spuse că trebuia să se bucure deocamdată de tinerii oaspeți.

— E o fată drăguță, îi șoptise Barbara în bucătărie, când pregăteau amândouă o cină specială. Iar el e un băiat bun, cum rar vezi în zilele noastre. Curat și voios, gata mereu să dea o mână de ajutor. Așa cum îmi place mie. E ceva între ei?

— Chiar nu știu. Se cunosc de când erau mici, lucru care poate fi un avantaj sau un dezavantaj. Dar părerea mea e că nu e singurul băiat din viața ei.

— Oricum ar fi, concurența e bună în orice domeniu, zise Barbara, dar era clar că era de partea lui Peter Bassett.

Nici Peter și nici Sheila n-o epuizară pe Lavinia. Aceasta observă că tinerii se acomodaseră repede și că vizita nu era la fel de obositoare precum preconizase ea.

Sâmbăta a trecut frumos și abia la micul dejun de duminică, Lavinia a spus întâmplător:

— M-am întâlnit cu Max Elkin zilele trecute și mi-a spus că rămâne la sfârșit de săptămână în Treehampton. Mi-a spus că ar dori să vină în vizită azi. Sper că nu e vreo problemă.

— Oh, nu, deloc! exclamă Sheila repede.

— Nici din partea mea, veni răspunsul mai puțin lipsit de entuziasm al lui Peter. Apoi adăugă: e prieten cu dumneavoastră?

— Oh, nu, deloc. Îl cunosc prin intermediul Sheilei.

Ce te face să spui una ca asta?

— Mi se pare ciudat ca un tânăr să se autoinvite așa. Eu n-aș fi în stare de una ca asta.

— Dar tu nu ești Max Elkin, spuse Lavinia, dar se opri, înțelegând din privirea Sheilei că nu trebuia să îi critice prietenul. Își dădu seama de greșală, dar îi venea foarte greu să se abțină.

Veni și momentul când Peter își făcu apariția. Și se părea că el este singurul relaxat dintre toți cei prezenți. Peter nu era deloc încântat de situație, Lavinia încerca să se abțină de la orice comentariu nelalocul lui, iar Sheila, părea să se aștepte la orice.

Dar Max era hotărât să se facă plăcut. I-a spus în nenumărate rânduri Laviniei că se simte prost că s-a autoinvitat.

— Mă tem că am acționat din impuls când m-am gândit cât de plăcut ar fi să petrec puțin timp cu dumneavoastră și cu Sheila, explică el.

Iar Lavinia nu putea spune altceva decât că era binevenit.

Era clar că Sheila și Max petrecuseră mult timp împreună. Văzuseră multe piese de teatru și multe filme, mâncaseră în diferite restaurante. Și de câte ori Max începea să spună ceva, Sheila îl asculta cu atenție și aproape că-l ignora complet pe Peter.

Mai mult din simpatie pentru băiat, Sheila aduse în discuție anii pe care el și Sheila i-au împărțit. Dar asta a adus inevitabil în discuție subiectul despre mama Sheilei.

— Ah, da! Ați reușit s-o vizitați, nu-i așa? N-am cunoscut-o niciodată, dar cred că e o ființă atrăgătoare și interesantă.

— Da, admise Lavinia. Aceași impresie mi-a lăsat și mie.

— Cred că a fost o experiență de neuitat să o vedeți față în față, nu? adăugă el cu calm în voce.

— De ce ar fi? o salvă Sheila. O iubesc la nebunie pe mama, dar nici eu și nici ea nu credem că e un lucru extraordinar să o cunoști.

— Am fost foarte încântată să o cunosc, vorbi Lavinia, calmă. Și mi-a făcut mare plăcere să-l cunosc și pe fratele lui Peter. Doamna Martineau mi-a spus că îi apreciază foarte mult pe frații Bassett. De aceea mi-a făcut mare plăcere că a putut veni cu Sheila.

— Nu știam că vii, interveni Max. Doamna Manton nu mi-a spus nimic când ne-am întâlnit.

— Și trebuia s-o facă? întrebă Peter. Oricum, a fost o invitație de ultim moment.

— A fost o invitație de ultim moment? repetă Max.

Lavinia simți că-și pierde controlul.

— Ei bine, da, spuse ea, încercând să-și ascundă iritarea din voce. Sugestia ta că ar trebui să vii în vizită în după-amiaza asta mi-a dat de gândit că Sheila ar vrea să vină cu cineva, așa că i-am telefonat și am rugat-o să-l aducă și pe Peter.

— Mda, spuse tânărul conștient de malițiozitatea din glasul femeii. Dar despre ce vorbeam?

— Despre mama, interveni Sheila. Doamna Manton îi va face o vizită săptămâna viitoare.

— Serios? întrebă Max, amuzat. Apoi, spre Lavinia: ei, bine, cred că aveți multe în comun.

— Ce să aibă în comun? întrebă Sheila surprinsă.

— Se referă la tine, draga mea, răspunse femeia care încercă apoi să schimbe subiectul.

Și reuși să facă asta și pentru restul serii, nimeni nu mai pomeni ceva de mama fetei. Dar chiar și așa, Lavinia se simțea destul de stresată de comportamentul lui Max, iar până la ora când acesta plecă, se simțea deja epuizată.

Când Sheila îl conduse pe Max la ușă, Lavinia rămase în sufragerie cu Peter. Nu se simțea în stare să spună nimic și îi părea rău pentru asta. Câteva minute rămaseră tăcuți, dar Peter porni discuția:

— V-am obosit mult, nu-i așa?

— Deloc chiar, zise ea.

— Mă tem că nu v-am fost de mare ajutor. Îmi pare rău, dar nu-l plac pe Max Elkin.

— Aveam eu o bănuială referitor la asta, zise femeia.

— A fost drăguț din partea dumneavoastră să mă invitați la un fel de confruntare, dar nu cred că am profitat destul de situație.

— Dar să știi că nu ăsta a fost singurul motiv pentru care te-am invitat, îl asigură ea repede. Voiam să vii oricum. Dar e adevărat că am vrut să-l enervez puțin. Nu mi-a plăcut deloc că s-a autoinvitat în casa mea. Cred că a fost un lucru prostesc din partea mea. Avocatul meu, care e un vechi prieten de familie mi-a spus că nu trebuie să mă amestec în treburile tinerilor. De foarte puține ori ajută la ceva.

— Chiar și cei mai buni avocați nu le știu pe toate, spuse Peter care zâmbind, se aplecă și o sărută pe obraz.

Acest lucru o surprinse pe Lavinia în mod plăcut și îi dădu sentimentul că nu fusese un sfârșit de săptămână nereușit.

În momentul plecării, Sheila își exprimă mulțumirea pentru invitație, aproape la fel de afectuos ca și Peter, dar Lavinia simți în tonul ei o undă de răceală din cauza a ceea ce spusese referitor la Max. Fata era foarte sensibilă la așa ceva și probabil că înțelesese că favoritul ei nu era pe gustul Laviniei.

Când cei doi tineri plecară, casa păru și mai goală ca înainte, iar femeia începu să se gândească la călătoria pe care avea s-o facă la casa Evei Martineau.

Oare ce dorea de la ea? Atâția ani trecuseră fără ca Lavinia să știe de existența vreunei fiice de-a lui Derek, iar acum, când a apărut și lucrurile s-au clarificat, ce ar putea dori această femeie de la ea?

Primul lucru care-i venea în minte era să se opună acestei prietenii dintre Lavinia și fiica ei. Iar dacă așa stăteau lucrurile, probabil că îi va îndeplini dorința. Până la urmă nu avea niciun drept asupra fetei și oricum era ciudat să arate interes pentru fata soțului ei cu altă femeie.

— Oare as putea s-o conving să se răzgândească?

Dar până la urmă, de ce simțise nevoia să o cunoască pe Sheila? De ce trebuia să-l asculte pe Keith? Mai bine rămânea în lumea ei. Ar fi fost singură, e adevărat, dar

măcar așa s-ar fi ferit de necazuri.

La un moment dat se calmă, gândindu-se că poate nu era asta explicația pentru vizită. Reuși în cele din urmă să și adoarmă, dar nu fu un somn liniștit și dimineața se trezi cu lacrimi pe obraji.

Câteva lucruri care necesitau prezența ei în casă o făcură să amâne plecarea.

— Vizita celor doi tineri a făcut schimbări. Ar trebui să-i inviți mai des, spuse Barbara, care îi observă starea de spirit.

— Așa intenționez, spuse Lavinia, apoi adăugă, fără să se abțină: dacă pot.

— De ce să nu poți? întrebă surprinsă, femeia.

— Nu știu... dacă mai vor să vină, spuse ea.

— Oh, ba vor mai dori să vină aici. Le-a făcut plăcere felul în care i-ai primit. Și faptul că i-ai lăsat în pace. Asta e ceea ce le place tinerilor.

Apoi, Lavinia îi spuse că va lipsi următoarele două zile pentru că merge să viziteze câțiva prieteni.

Călătoria pe care avea s-o facă era una lungă, așa că Lavinia plecă dis-de-dimineață. Era sigură că Eve o chemase să o roage să pună capăt relației cu fiica ei. Iar singurul lucru care o nedumerea era dacă să accepte treaba asta sau să renunțe la mândrie și să facă o înțelegere cu ea.

După-amiază, ajunse la casa femeii și de data aceasta n-o întâmpină nimeni. Coborî din mașină și, când ciocăni la ușă, apărură Eve, care arăta mai slăbită și mai fragilă ca ultima dată.

— Oh, ai venit! spuse ea surprinsă.

— Nu ți-a telefonat Sheila să-ți spună că vin azi?

— Ba da, dar am crezut că ai spus-o doar ca să n-o superi și că de fapt n-aveai de gând s-o faci. Intră.

— Nu aveam niciun motiv pentru care să nu vin. Am destul timp liber. Și oricum n-am ce să fac cu el.

— Cred că da. Dacă nu mai e Derek, probabil că te simți singură și dezorientată.

Faptul că a vorbit atât de lejer de Derek al ei, o socă

pe Lavinia, care, așezându-se își spuse că e mai bine să dea cărțile pe față.

— Am ghicit de ce voiai să vin și cred că cel mai bun lucru pe care l-am putea face e să vorbim despre asta.

— Ai ghicit? Întrebă femeia, surprinsă. Cum?

— Ei bine, e doar o singură legătură între noi, nu-i așa? zâmbi Lavinia. Și aceea e Sheila. Bănuiesc că vrei să discutăm despre relația de prietenie care a apărut între noi, nu?

— Într-un fel, da, dar...

— Te rog, lasă-mă să-ți explic ceva mai întâi, se grăbi Lavinia s-o lămurească. Nu am nici cea mai mică intenție să intervin în viața ei. O plac, poate chiar am să ajung s-o și iubesc. Dar e a ta. Înghiți cu greu și încercă să găsească cuvinte potrivite pentru a continua. Însă e și a lui Derek și asta mă face să simt un interes față de ea. Știu că asta nu-mi dă dreptul să leg o prietenie cu ea. Dar e o mare bucurie pentru mine să ajung să o cunosc. Și nu mi-aș dori să renunț la ea.

Se opri, simțind că izbucnește în lacrimi. Nu voia să stârnească mila acestei femei. Nu voia să plângă în fața ei. Dar lacrimile erau atât de aproape, încât doar după ce reuși să se calmeze, le alungă.

— Ce te face să crezi că vreau să încetezi prietenia cu fiica mea?

— Ai spus că vrei să discutăm.

— Și asta înseamnă că vreau să-ți cer așa ceva?

— Ar fi un lucru firesc dacă ar fi așa.

— Nu ar fi, să știi. Pentru că nu sunt o femeie geloasă. Am multe defecte, dar nu și gelozia. Nu sunt nici măcar posesivă. Și cred că de asta ți-ai dat seama.

— Așa e. Dacă ai fi fost o femeie posesivă, ne-ai fi făcut multe necazuri mie și lui Derek. Ceea ce nu s-a întâmplat niciodată.

— Nu mi-ar fi dat nicio satisfacție să procedez astfel. În plus, am creat deja destule probleme.

— Chiar crezi asta? Întrebă Lavinia, surprinsă.

— Oh, nu chiar, râse ușor cealaltă femeie. E nevoie

de doi ca să faci treaba asta. Dar eu am fost cea puternică, cea care credea că are idei originale și că e inteligentă. Fiecare generație are așa cava. Noi o numeam „libertate” și încercam să profităm de ea la maximum.

— Derek. „Împărtășea și el această gândire?”

— Oh, nu. El era prea sensibil și matur. A trebuit să-l conving să accepte unele lucruri care, deși la momentul respectiv păreau grozave, mai târziu s-au dovedit niște tâmpenii.

Forța și sinceritatea cu care această femeie vorbea despre ea, o surprindeau pe Lavinia. Știa că ea n-ar fi fost niciodată în stare de așa ceva.

— Când ne-am despărțit, continuă femeia, a fost o ușurare pentru amândoi. Apoi am aflat că urma să o am pe Sheila.

— Oh! exclamă Lavinia, parcă simțindu-se părtașă la suferința femeii pe care a uitat că o ura cu câteva minute înainte.

— Nu-ți exprima regretul. Toate greșelile de pe lumea asta trebuie plătite de cineva. Și dacă plătești pentru propriile greșeli, atunci nu-ți pierzi respectul de sine. Și crede-mă, ăsta e un lucru de care te agăți atunci când nu mai ai pe nimeni lângă tine.

— Te cred. De aceea nu i-ai cerut ajutorul lui Derek decât când nu ai avut încotro și imediat cum s-a remediat situația ai renunțat la el, așa e, nu?

— Da, se pare că ești foarte bine informată în legătură cu situația mea.

— Avocatul meu mi-a spus o parte, iar Sheila restul.

— Sheila?

— Oh, dar ea știa că ajutorul financiar vine de la vărul Jack.

— Vărul Jack! A fost o invenție copilărească la vremea ei, dar m-a ajutat să răspund la întrebările curioase ale Sheilei când era mică. Dar e ciudat că ți-a pomenit de el.

— Mi-a povestit cum te-ai descurcat când erai singură și nu puteai munci. Voia să-mi arate că ești

independentă și curajoasă.

Femeia tăcu o clipă, după care adăugă.

— Asta ne aduce din nou la discuția despre Sheila.

— Da, așa e.

— Bănuiesc că-ți dai seama câte lucruri s-au petrecut de la moartea soțului tău. Tu ai fi putut întâlni cincizeci de fete, iar ea tot atâtea femei în vârstă. Dar niciuna dintre voi n-ați fi legat o relație atât de strânsă în alte circumstanțe.

Eu cel puțin am avut un motiv să simt așa.

— Da, dar Sheila? Ce motiv a avut ea?

— Ai uitat că legătura o stabilise deja Derek. El a avut grijă de ea și... chiar i-a spus că mă va prezenta ei cândva.

— I-a spus asta?

— Da. Nu știu de ce a făcut-o. Poate voia să clarifice totul. Dar Sheila era impresionată de el. Și interesul ei față de mine se datora faptului că eu eram soția lui Derek.

— Deci Derek a început asta? Ca și cum ar fi știut că ceva se va întâmpla, vorbi femeia, ca pentru sine.

— Oh, dar el nu știa că avea să moară. Te asigur. Ar fi făcut tot felul de aranjamente dacă ar fi avut cea mai vagă bănuială. Sunt sigură.

— Nu mă refeream la asta, spuse femeia, parcă făcând un efort să vorbească. Nu mă refeream la faptul că ar fi putut bănuși că ceva i s-ar putea întâmpla lui.

— Dar cui, atunci, întrebă Lavinia încurcată.

— Mie, spuse Eve, care, văzând expresia mirată a Laviniei, spuse: cred că am început cu sfârșitul. Trebuie să clarificăm niște lucruri între noi, înainte de a vorbi de viitor.

— Viitorul Sheilei?

— Da, bineînțeles că al ei. S-ar putea ca nu doar tatăl pe care nu l-a cunoscut niciodată să o părăsească, ci și eu. La sfârșitul acestei luni trebuie să merg la spital pentru o operație și șansele mele de a ieși de acolo sunt foarte mici.

Lavinia scoase o exclamație ușoară, dar Eve continuă:

— Dacă Derek ar fi trăit, n-ar fi trebuit să-ți faci tu griji în privința ei. Dar ea e o fată prea naivă pentru vârsta ei. Prea tânără ca să se trezească absolut singură într-o lume în care n-are pe nimeni care s-o ajute și s-o sfătuiască.

— Nu mai ai rude?

— Niciuna apropiată mie. Iar cu cele îndepărtate n-am mai ținut legătura. Sau poate au preferat ele să piardă contactul cu mine când am decis să-mi iau viața în mâini. Există doar o singură persoană care știe cum să se descurce cu Sheila și care poate să o facă.

— Și cine e acea persoană?

— Tu, bineînțeles. Țsta e motivul pentru care te-am chemat azi, aici.

Capitolul 1

— Eu? exclamă Lavinia stupefiată. Vrei ca eu să am grijă de Sheila când... adică dacă va rămâne singură? Dar de ce eu?

— Ți-am spus. Nerăbdarea femeii, realizează Lavinia, era cea a unui om bolnav care știa că nu se descurcă să rezolve o situație. Nu mai e nimeni altcineva care să o cunoască sau căruia să îi pese de ea. Nu înseamnă nimic pentru tine, știu asta, dar...

— Nu mă gândesc la asta. Dar nu cred că îmi va da voie să am vreo influență sau vreo autoritate asupra ei. Majoritatea fetelor de vârsta ei cred că se pot descurca în orice situație, fără ajutorul unui străin.

— Dar tu nu ești o străină, iar Sheila nu e o proastă, ci mai degrabă o fată inocentă. E o persoană de încredere și curajoasă. Și, nu spun că nu știe să-și conducă singură propria viață, dar m-aș simți mai bine știind că dacă va avea vreodată nevoie de ceva, va exista cineva care să o ajute.

— Dar frații Bassett?

— I-a cam îndepărtat de ea. Bineînțeles, atâta timp cât Peter e în preajmă, va avea un ajutor de nădejde, dar dacă o să se căsătorească, ea n-o să mai poată merge la familia lui să-i ceară sfaturi. Nu, tu ești cu siguranță cea

mai potrivită persoană. Îți displace chiar atât de mult ideea asta?

— Să-mi displacă? Nu, spuse Lavinia încercând să definească sentimentul care o încerca. E mai mult... faptul că nu mă simt calificată.

— Caificată? Nu se cer calificări, zâmbi cealaltă femeie.

— Atunci, justificată, zise femeia agitată. Uneori mă simt ca un intrus care intervine într-o familie unită, chiar dacă e vorba despre copilul soțului meu. Uneori chiar mă simt vinovată pentru că a ajuns să însemne atât de mult pentru mine. Dacă aș fi avut și eu copiii... poate m-aș fi simțit și comportat altfel.

— Dar Sheila nu e un copil. Nu e nicio persoană neajutorată. Doar că nu vreau să rămână complet singură. Vreau să fii acolo, când ea va avea nevoie de ceva.

— Vrei ca eu să fac asta? Ești sigură?

— Mai mult decât orice pe lumea asta.

A urmat o tăcere de minute întregi. Și nu pentru că Lavinia era indecisă, ci pentru că se gândea, uimită, la cât de extraordinară este această femeie din fața ei. Era ceva la ea, ceva care o făcea deosebită. Poate pentru asta a iubit-o Derek cândva.

— O să fac tot ce-mi stă în putere, vorbi ea, în cele din urmă. Pe cuvânt, o să fac tot. Și vreau să-ți spun că sunt mișcată de gestul tău. Sper că nu va fi nevoie de asta - și o spun cu toată inima - dar dacă va fi, mă voi purta cu ea, ca și cum ar fi fiica mea.

— Mulțumesc.

— Ești... sigură? Mă refer la seriozitatea bolii.

— Nu sunt sigură sută la sută. Nici doctorul nu e. Mai mult mă gândesc la probabilități, decât la posibilități. Vom vedea.

— Și Sheila? Știe ceva despre asta?

— Nu chiar. Cred că e puțin îngrijorată. Dar au trecut câteva luni de când n-a mai dat pe acasă și starea mea s-a înrăutățit de atunci.

Și Lavinia își dăduse seama de asta, dar preferă să

nu spună nimic. Întrebă doar:

— Sheila e pregătită pentru ce ar putea să se întâmple?

— Nu vreau s-o sperii dinainte. De ce s-o îngrijorez? E o șansă mică să nu fie necesar.

— Dar dacă n-ar fi așa? Îți spun din experiență că atunci când a murit Derek, socul a fost mai mare decât pierderea în sine.

— Tinerii sunt mai rezistenți.

— Dar și mai vulnerabili. Oricum, va veni să te vadă în curând și va vedea singură că nu ești deloc bine.

— M-am gândit la asta. Și m-am mai gândit și la cum s-o împiedic să vină.

— Oh, nu face asta. Te rog, n-o face! Nu o exclude din suferința ta. Nimeni n-ar vrea să fie dat la o parte în asemenea condiții.

— Ciudat, îmi imaginam că ai fi ultima persoană care să spună asta.

— Cândva eram așa. Cred că Derek m-a protejat prea mult. Sau poate i-am lăsat eu impresia că sunt o femeie care are nevoie de protecție. Dar nu e deloc așa. Nu acum, Eve. Pot să-ți spun așa?

— Sigur. Și eu pot să-ți spun Lavinia?

— Cum altfel? Doar nu mi te-ai adresa ca doamna Manton? spuse ea și izbucniră amândouă în râs de parcă erau vechi prietene care obișnuiau să facă glume prostești.

Exact lucrul ăsta a uimit-o pe Lavinia pe drumul de întoarcere. Ea și Eve Martineau au râs într-un moment de intimitate.

Nu și-au făcut planuri. Nici n-au vorbit despre o eventuală vizită a Laviniei. Poate asta ar fi determinat-o pe Eve să se gândească că mai are doar puțin timp în față.

Când își luase la revedere, ținuse în mâna ei, mâna fragilă și slăbită a femeii și mai spuse o dată:

— O să fac tot ce pot pentru Sheila.

— Știu. Dar nu trebuie să faci nimic special. Nici chiar dacă mi se întâmplă mie ceva. Vreau doar să fii lângă ea dacă are nevoie de ajutor. Are nevoie de cineva care s-o

iubească.

I-a dat până și dreptul de a-i iubi fata, se gândi femeia, cu ochii înlăcrimați.

Nu se simți în stare să conducă până acasă, așa că înnoptă în Foresk. În ziua următoare avea s-o vadă pe Sheila.

— Spune-i ce consideri de cuviință, îi zisese Eve. Eu nu sunt în stare să mai spun ceva în situația asta. Te las pe tine s-o faci.

Acum, Lavinia se gândea la ceea ce promisese. Cum va avea ea grijă de Sheila, la o sută de kilometri distanță? Nu putea veni de multe ori să stea în Foresk, așa că trebuia să se gândească la altceva. Știa că nu va mai avea o viață liniștită, fiind atât de departe de ea. Dar ce să facă? Nu ar renunța la casa unde trăise atâtea clipe fericite alături de soțul ei. Să își ia un apartament în Foresk?

Se gândi toată seara la asta, iar dimineața, în timp ce-și bea cafeaua, chiar se uită pe un ziar cu oferte imobiliare.

Apoi își aduse aminte că Entwistles avea deasupra clădirii câteva apartamente de serviciu. Probabil că acum erau toate ocupate, dar nu strica să încerce. Se duse la birourile de la companie și îl căută pe domnul Hardie.

Acesta o întâmpină bucuros și o primi în biroul lui.

— Nu ne ocupăm noi de ele, doamnă Manton, îi spuse acesta.

— Dar cu siguranță că aveți un cuvânt de spus în ceea ce privește proprietarii, nu-i așa? Nu mă puteți ajuta? Și Lavinia îl privi ca pe un om care ar face miracole.

Domnul Hardie îi spuse că poate face o alegere pripită să părăsească Treehampton cât e încă supărată.

— Nu am de gând să părăsesc Treehampton, în asigură Lavinia. Și, cu siguranță, nu renunț nici la casa mea. Dar mi se pare că dacă aș avea un loc în Foresk, un loc unde să vin când totul mă deprimă, lucrurile ar fi mai ușoare.

Domnul Hardie fu de acord cu ea în această privință, așa că se apucă să dea telefoane peste telefoane și Lavinia

rămase foarte surprinsă când acesta o întrebă:

— Spuneți că v-ar conveni și unul mic?

— Oh, da. Dar să fie mobilat și liber pentru următoarele trei sau chiar șase luni.

Acesta încuviință, și, după ce mai adresează ceva interlocutorului său, zise:

— O trimit imediat sus să îl vadă.

— Domnule Hardie, asta chiar înseamnă că mi-ați găsit ceva? E extraordinar! Sunteți minunat!

— Așteptați mai întâi să-l vedeți. E foarte mic și foarte scump. Nu e de mirare că a rămas neocupat de ceva timp.

După ce-și luă rămas-bun de la domnul Hardie, Lavinia urcă să vadă apartamentul și se îndrăgosti pe dată de el. Era la ultimul etaj al clădirii și balconul oferea priveliștea întregului Foresk. În afară de sufragerie, mai avea un dormitor mic, o baie extravagantă și o bucătărie complet echipată. Interiorul era făcut mai mult ca să fie luxos decât confortabil și probabil era destinat cuiva stilat și pretențios.

— Îl iau, spuse Lavinia, fără să ezite.

Merse să semneze actele și apoi îi telefon Barbarei și-i spuse că mai întârzie până ajunge acasă.

Petrecu întreaga după-amiază la cumpărături în Entwistles, pentru a-și transforma noua locuință într-o adevărată casă. Acolo se întâlni cu Sheila care venea de la masa de prânz.

— Draga mea, tocmai mi-am luat un apartament! exclamă Lavinia încântată.

— Un apartament? Sheila era uimită, dar și bucuroasă. Unde, doamnă Manton?

— Aici, chiar deasupra clădirii. La ultimul etaj. Poți urca să-l vezi când ai terminat aici? Vino să bem un ceai sau o ceafea, ce vrei tu. Abia aștept să îl arăt cuiva.

Sheila păru încântată s-o vadă pe femeie atât de fericită.

— Voi veni. Sigur că voi veni.

După ce îi dădu numărul apartamentului și îi spuse

cum să ajungă, Sheila o întrebă:

— Ați văzut-o pe mama?

— Oh, da, spuse femeia, revenind cu picioarele pe pământ. Trebuia să-ți fi spus asta de la început.

— Nu era nevoie. Erați încântată în legătură cu apartamentul. Dar aș vrea să-mi povestiți totul când vin la dumneavoastră.

Fata se întoarse la muncă, iar Lavinia, acum mai puțin entuziasmată, merse în noul apartament și, punând lucrurile în ordine, încercă să se gândească cum și ce să-i spună Sheilei.

La șase și cinci minute, Sheila îi ciocănea în ușă. De cum intră, se arată impresionată.

— E minunat! Ca în filme! Și l-ați cumpărat așa, ca și cum v-ați cumpăra o pălărie?

— Nu chiar. Domnul Hardie m-a ajutat.

— Domnul Hardie al nostru?

Lavinia încuviință, iar Sheila adăugă:

— Nu credeam că intenționați să vă cumpărați un apartament în Foresk.

— Nu intenționez, spuse femeia amuzată. Când mă întorceam ieri de la Estey mi-a venit în minte ideea. Mă tot gândeam la casa aceea mare din Treehampton și la cât de mult îmi displăcea să mă întorc acolo singură. Și m-am întrebat de ce să fie nevoie să fac asta.

— Adică nu v-ați hotărât să vă mutați, nu?

— Nu, nici măcar nu mă simt în stare să iau o asemenea decizie. S-ar putea să regret mai târziu. Dar pe moment, nu mai suportam să stau singură în casa aceea. Așa că, din impuls mi-am luat apartamentul ăsta. Nu știu ce se întâmplă cu mine, fiindcă eu nu acționez niciodată din impuls, dar de la o vreme, se pare că o fac tot timpul.

— Și e probabil un lucru poate bun. Oricum, mă bucur că ați închiriat apartamentul ăsta. Nu doar pentru dumneavoastră, cât și pentru mine. Îmi place să vă am aproape și nu oriunde, ci chiar deasupra clădirii în care lucrez.

— Oh, mulțumesc, draga mea. Dar să știi că m-am

gândit când am semnat contractul că s-ar putea să te deranjeze să fiu atât de aproape de tine. Nu vreau să te incomodeze prezența mea...

— Doamnă Manton, nu fiți ridicolă, dacă-mi permiteți să vă spun așa. Bineînțeles că sunt încântată să vă am atât de aproape! E adevărat că s-ar putea să nu ne vedem mereu, dar îmi place ideea să fiți mereu în preajmă.

— Bine, spuse femeia mulțumită de ce auzea.

— Acum, spuneți-mi despre mama. De ce era atât de nerăbdătoare să vă vadă? Sau e un lucru intim între voi?

— Nu e nimic intim.

— Așa e. Până la urmă nu vă cunoașteți destul de bine, nu?

— Nu. Cred că ar trebui să-ți spun imediat Sheila că mama ta nu se simte deloc bine. Nu e cazul să te sperii, spuse ea repede, dar trebuie să știi că se pregătește pentru o operație.

— O operație? Nu mi-a spus nimic. E ceva serios?

— Nu neapărat. Dar e un lucru care trebuie știut. Ea credea că e mai bine să-ți spună după ce s-a terminat totul, dar...

— Ce prostie! Nu mai sunt un copil. Trebuie să știu.

— Și eu sunt de aceeași părere. De aceea ți-am și spus. Dar oamenii bolnavi nu se simt în stare să ia o asemenea decizie. M-a emoționat și mi-a făcut plăcere faptul că a vrut să vorbească cu mine despre tine. Se opri, încercând să-și dea seama dacă e bine să mai continue.

— Da, da, i-am povestit multe despre dumneavoastră și... sper că nu v-a deranjat lucrul ăsta.

— Sigur că nu, copilă. Și eu am simțit la fel când te-am cunoscut.

— Dar vreți să spuneți că mama v-a rugat să faceți un drum atât de lung ca să vă ceară părerea dacă să-mi spună sau nu?

— Nu, nu! N-a fost chiar așa. Cred că era mai mult îngrijorată de felul în care să-ți spună și, când i-ai zis că o să petreci câteva zile la mine, s-a gândit că poate suntem apropiate și că pot discuta cu ea despre tine.

— Ei bine, da, bănuiesc, zise ea. Dar... nu cred că mi-ai spus tot adevărul. Mama crede că ar putea să nu supraviețuiască operației? Asta e? Trebuie să știu adevărul!

Lavinia rămase surprinsă. Privirea ei era hotărâtă și semăna atât de mult cu a lui Derek. Era cu siguranță, un om care suporta durerea, mai mult decât faptul că nu se știe ce se va întâmpla.

Sheila alesese să afle adevărul, așa că Lavinia i-l spuse.

— Acum știu că vei merge să o vezi. S-ar putea să nu te întrebe dacă ai aflat ceva de la mine. Dar dacă o face, părerea mea e că cel mai bine e să ții pentru tine tot ce știi.

— Dacă mamei îi face bine așa, atunci n-o să-i spun nimic. Cred că se îngrijorează destul pentru mine. Mulțumesc că mi-ai spus. Acum am încredere în dumneavoastră că îmi veți spune mereu adevărul. Treaba asta îmi dă un sentiment de siguranță.

— Mă bucur, draga mea, și, nu uita. S-ar putea ca mama ta să nu fie complet informată în legătură cu starea sănătății sale. Oamenii care trăiesc singuri, au tendința să facă multe presupuneri...

— Mama nu e așa. Întotdeauna e optimistă. Dar când voi merge acolo, o să vorbesc cu doctorul să aflu exact ce se întâmplă.

— Să n-o lași să afle că ai pus întrebări.

— Nu, sigur că nu. Nu voi face nimic care s-o îngrijoreze sau s-o supere în vreun fel. Nici măcar... Sheila se opri.

— Nici măcar ce?

— Voiam să-i spun ceva când mergeam acasă. Oricum voiam să ajung repede la ea. Am vrut să-i spun personal că de Crăciun o să mă logodesc.

— Cu Peter? Întrebă Lavinia repede.

— Nu, cu Max.

— Cu Max... repetă femeia, simțindu-se lovită din plin.

— Știu că nu vă place... începu fata, dar Lavinia, dorind să restabilească legătura dintre ele, zise:

— Draga mea, nu trage concluzii greșite. Nici nu-l cunosc destul de bine pe băiat și, oricum, chiar dacă aş avea ceva împotriva lui, n-aș interveni în relația voastră. Dacă ești sigură că el e bărbatul pe care-l dorești și îl iubești... Vrei să fie o logodnă lungă?

— El își dorește una scurtă, dar eu nu sunt atât de sigură. Îmi iubesc slujba și pentru mine ar fi ideal să muncesc și după căsătorie, dar Max nu e de aceeași părere.

Însă acum nu e momentul să-i spun mamei despre el. Ea nu-l cumnoaste și nu vreau să-și facă griji din cauza asta.

Are și așa destule probleme.

— Probabil că ai dreptate. Dacă consideri că veștile tale mai pot aștepta...

— Dacă asta e mai bine pentru mama, atunci pot aștepta.

— Ești un copil bun, spuse Lavinia. Spune-mi, de când îl cunoști pe Max?

— Imediat cum am venit la Entwistles. La una din petrecerile date de companie a spus că i-am atras atenția de când a intrat pe ușă. Oricum, de atunci am început să ieșim împreună.

— Da, înțeleg, spuse Lavinia.

Când Sheila plecă, Lavinia merse pe balcon și admiră priveliștea. Peste Foresk cobora încet noaptea. Dar ea parcă vedea dincolo de luminile orașului. Parcă Derek, se afla acolo, printre gândurile ei, mai prezent ca niciodată, privind-o cu încredere și insuflându-i curaj ca să se ocupe de această problemă.

Capitolul 8

În săptămâna următoare, Lavinia fu ocupată și, din când în când fericită. Aranjamentele pentru noul apartament îi ocupau gândurile și timpul. Iar faptul că Sheila se bucura de prezența ei, o făcea să se simtă bine și folositoare.

În zilele următoare, se gândi ce să facă pentru a-i fi de ajutor Evei Martineau. Știa că doar datorită ei, legătura cu Sheila se îmbunătățise și mai știa că îi fusese greu să facă asta, fiind o femeie mândră și rezervată.

Acum venise rândul Laviniei să facă un gest de prietenie. Se schimbase mult de când deschisese cutia din lemn de trandafir găsită în biroul lui Derek. Și deși nu trecuse mult timp de atunci, lucrurile precipitându-se au ajutat-o să se cunoască mai bine și să-și ia viața în mâini cu mai multă încredere în sine.

Prima idee fu să îi scrie, dar când se văzu în fața colii albe, nu știu cum să înceapă, așa că din impuls, puse mâna pe telefon și o sună.

— Oh, Eve, aici e Lavinia, spuse ea pe un ton cald. Te-am sunat să văd ce mai faci.

— Oh, ce drăguț din partea ta, răspunse femeia râzând. Nu sunt mai rău decât atunci când m-ai văzut tu. Serios. Dar eram pe punctul de a-mi părea rău pentru mine, așa că telefonul tău a venit la fix. Cred că știi că Sheila vine în acest sfârșit de săptămână. Ce anume i-ai spus?

— Cam tot. A fost precaută la început, dar apoi și-a dat seama că ascund unele lucruri și mi-a spus că preferă adevărul în locul unor minciuni care i-ar insulta inteligența și sentimentele.

— O înțelegi foarte bine, nu-i așa?

— N-aș spus chiar asta, răspunse femeia, pe care o măgulea totuși părerea Evei. Nu prea am avut multă experiență cu tinerii. Cred că m-am lăsat condusă mai mult de instinct. Chiar i-am spus că ar fi bine să nu-ți arate că știe, lucru care nu a fost prea inteligent din partea mea, fiindcă acum ți-am spus eu. Dar oricum, poți discuta cu ea. Sunt sigură însă că ea nu va aduce vorba despre asta, dacă n-o vei face tu.

— Mulțumesc. Asta îmi dă control asupra situației, nu-i așa? urmă o pauză. Lavinia, de ce m-ai sunat?

— Pentru că voiam într-adevăr să știu cum te simți și... fiindcă până acum tu ai fost cea care a pus bazele

relației dintre noi. Mi s-a părut corect și amical să fac și eu, la rândul meu, ceva.

— Ești foarte drăguță.

— Dar și tu ai fost extraordinară, nu se putu Lavinia abține să nu spună.

— Am fost?

— Sigur. Mulți ani ai avut puterea să îmi distrugi căsnicia. Cu toate astea, n-ai intervenit niciodată. Iar acum mi-ai dat dreptul de a avea grijă de Seila, ba chiar de a o și iubi.

— Sper că nu ai luat-o ca pe o ofensă.

Acum, Lavinia fu cea care râse.

— Nu, stai liniștită. Doar că înseamnă mult pentru mine să mă pot bucura de un asemenea drept.

— Ești o femeie drăguță, Lavinia. Cred că în alte împrejurări am fi fost prietene.

— Cred că am fi fost.

Apoi, și-au urat noapte bună și au închis.

Vineri seara, când Sheila plecă spre casa mamei sale, Lavinia se bucură, dar se și întristă că rămăsese singură în

Foresk. Însă își putea imagina fericirea pe care o simțea femeia bolnavă.

Negăsind nimic de făcut, merse acasă și mai aranjă câteva lucruri pe acolo, după care se întoarse, duminică dimineață, aducând cu sine și cutia din lemn de trandafir.

Acum, îi făcea mare plăcere să privească fotografiile cu fiica lui Derek și să știe că și ea are o parte în povestea ei. Abia le pusese la loc când auzi o bătaie în ușă. Se repezi să deschidă, crezând că e Sheila care îi face o vizită de întoarcere.

Afară însă, o aștepta Max Elkin, zâmbind.

— Pot intra pentru câteva minute, doamnă Manton? Vreau să vorbim ceva în legătură cu Sheila.

Laviniei îi era imposibil să-i închidă ușa în față, deși asta era ceea ce-și dorea să facă. În schimb, îl primi cu un aer de ospitalitate și chiar îi oferi ceva de băut.

Privi prin cameră și admiră priveliștea, felicitând-o pentru un astfel de apartament.

Apoi se așeză pe un scaun și, după ce acceptă paharul oferit, spuse calm:

— Cred că Sheila v-a spus că ne vom logodi imediat cum îi va putea spune asta mamei sale.

— Mi-a spus că vă veți logodi. Dar am înțeles că-i va spune despre asta după ce operația se va termina.

— Asta era ideea Sheilei, e adevărat. Dar eu am încercat s-o conving altceva. Până la urmă, nu ar putea-o supăra deloc pe mama ei, dacă Sheila s-ar căsători și ar fi fericită. Și de ce ar fi? Căsnicia nu le-ar separa mai mult decât o face munca.

— De ce îmi spui mie toate astea?

— Pentru că aș vrea - nu cooperarea dumneavoastră, fiindcă știu că nu mă plăceți, ci cel puțin asigurarea că nu veți interveni.

— Ce te face să te gândești că as face-o?

— Privirea transparentă pe care o aveți, izbucni el într-un râs prostesc și ofensator. Nu mă plăceți, dar asta e treaba dumneavoastră. Oricum, n-o să ne prea vedem după ce mă căsătoresc cu Sheila. Dar aveți mare influență asupra ei și recunosc treaba asta. Și aș vrea să clarific faptul că ar fi neprielnic să vă opuneți logodnei mele cu ea.

— Neprielnic nu e un cuvânt cam ciudat?

— Nu în aceste împrejurări.

— Vrei să spui că mă ameninți cu informațiile pe care le-ai obținut din actele soțului meu? Întrebă ea calm.

Bărbatul tresări, și izbucni în râs.

— De unde ați scos-o pe asta?

— Am aflat că ai fost angajat într-un birou de avocatură și că ai fost eliberat din funcție din cauză că îți băgai nasul în probleme care nu te priveau. Și cred că ai umblat și prin actele soțului meu.

Bărbatul se îmbujoră puțin, dar Lavinia își dădu seama că nu o face de jenă, ci de furie.

— N-o să stăm acum să vă explic cum am aflat că Sheila e fiica soțului dumneavoastră.

— Mă ameninți cu un șantaj?

— Nu, bineînțeles că nu. Dar știm amândoi că nu

vreți ca Sheila să afle adevărul.

— Așa ar vrea oricine care ar iubi-o și i-ar pune liniștea pe primul plan. Dar, deși treaba asta ar răni-o pe moment, nu i-ar face la fel de mult rău ca mariajul cu un bărbat care vrea avere.

— Oh, doamnă Manton, să nu devenim melodramatici! Puteți lăsa gelozia și prejudecățile la o parte? râse din nou. Eu chiar o iubesc pe Sheila și intenționez să mă căsătoresc cu ea. Realizez că nu mă plăceți și că o să-mi stricați planurile dacă vreți. Și nu intenționez să vă permit asta, atâta timp cât îmi stă în putere. Nu e vorba de niciun șantaj. Doar vă avertizez că dacă veți interveni, vă va părea rău.

— De ce pomenești de gelozie? Ce te face să crezi că sunt geloasă pe tine?

— Nu e evident? Vă pare rău că Sheila e atașată de mine și că mă iubește atât de mult încât vrea să ne căsătorim. De când ați descoperit-o, ați început să fiți posesivă.

— Nu sunt posesivă cu ea! mai mult țișă Lavinia, fiindcă o iritase acest cuvânt.

— Ba sigur că sunteți. Și geloasă. Și faptul că nu aveți nicio legătură cu ea, vă face să vă simțiți mai rău. Multe femei sunt posesive cu fetele lor și le-ar distruge planurile de căsătorie doar ca să le aibă aproape. La dumneavoastră e diferită situația și chiar mai urâtă. N-ați avut copii și când ați descoperit-o pe fiica soțului, v-ați ridicat pretențiile asupra ei.

— Nu am făcut așa ceva!

— Atunci de ce v-ați obosit s-o căutați și să interveniți în viața ei?

— Am simțit un interes natural pentru Sheila, o afecțiune pe care...

— Nu, doamnă Manton, eu aș spune că e tare ciudat să nutrești asemenea sentimente pentru fiica soțului cu o altă femeie. Ați simțit doar nevoia de a găsi pe cineva care să ia locul vacant al soțului și...

— Dacă nu te superi, interveni Lavinia, furioasă, nu

doresc să aud părerile tale în ceea ce privește acțiunile mele. Chiar nu mă interesează ce crezi sau cum îți explici faptele mele. Tu mi-ai spus de ce ai venit, așa că îți voi spune și eu ce vânt te aduce. Nu te interesează Sheila, ci doar suma de bani pe care ai aflat că o va moșteni de la tatăl ei. Acum te rog să pleci și să nu mai vii pe aici. Nu ești un musafir agreat.

Max se ridică râzând și dând din umeri și ieși pe ușă fără să-și ia rămas-bun. Lavinia rămase în urma lui cu un gust amar și simți că i se face rău. Dar, în afară de impertinența pe care o dovedise bărbatul, femeia își amintea și de faptul că o făcuse geloasă și posesivă și sigur că n-ar fi trebuit să asculte de el, dar lucrurile astea o puneau totuși pe gânduri.

Dar nu trebuia să se lase influențată de vorbele lui. Până la urmă Eve Martineau apelase la ea și dovedise că avea încredere să-i încredințeze ei copilul. Dar oare o făcuse deoarece nu mai era nimeni în jur pe care să-l roage așa ceva? Fiindcă era presată de timp și chiar nu avea la cine să apeleze?

Dar eu știu că Max Elkin nu e un om demn de încredere, își zise ea.

Merse la telefon și formă numărul lui Keith. Acesta fu încântat și ușurat să audă de ea. Ascultă cu luare aminte când Lavinia îi povesti că închiriasse un apartament în Foresk și nu îi critică gestul, ba chiar zise:

— Este un gest extravagant, dar îți poți permite așa cava, mai ales dacă acum asta te face să te simți mai bine. Mi-ai telefonat ca să-mi spui despre apartament, Lavinia?

— Nu, despre Max Elkin voiam să vorbesc cu tine. Și înainte să-mi spui că ar trebui să-l las în pace și să-mi văd de treaba mea, lasă-mă să-ți spun ce s-a întâmplat. A venit aici, în seara asta și mi-a spus că știe că Sheila e fiica lui Derek.

— Vrei să spui că te-a amenințat în vreun fel?

— Nu chiar. Știe că nu-l plac și...

— Cum știe asta?

— Cred că și-a dat seama din comportamentul meu

față de el. Nu am găsit de cuviință să-mi ascund sentimentele. Ar fi trebuit să fac asta?

— Nu e niciodată bine să dai pe față sentimentele când e vorba despre un asemenea om. Dar de ce a venit să te vadă, ca să-ți spună că are această informație?

— Vrea să se căsătorească cu Sheila și sunt sigură că știe de banii pe care îi va moșteni. Sunt sigură că banii sunt singurul lui interes.

— Ce dovezi ai pentru asta?

— E evident, nu?

— Nimic nu e evident. Poate e îndrăgostit de fată. Spui că e foarte frumoasă.

— Oh, este! Și sunt sigură că e și el conștient de asta. Dar cred că îi pasă mai mult de banii pe care-i va moșteni.

— Asta nu e mare lucru. Mulți bărbați se căsătoresc pentru bani. Asta e.

— Nu se poate una ca asta, nu cu Sheila.

— Dar nu poți împiedica asta, draga mea. Și chiar dacă ai face-o, ce drept ai avea? Până la urmă, Elkin te-a amenințat sau nu?

— Mi-a spus că îi va spune Sheilei adevărul.

— Chiar trebuie să facă asta?

— Nu, dar o va face. Și o va convinge că am căutat-o doar ca să umplu golul pe care mi l-a lăsat moartea lui Derek și că sunt geloasă și posesivă.

— Nu plânge, Lavinia!

— Nu plâng, sunt doar puțin răvășită. A spus lucruri care m-au făcut să mă îndoiesc de adevăratele motive ale acțiunilor mele. Mă simt rău doar când mă gândesc la asta și mă întreb dacă nu cumva...

— Doar ești emoționată. Atâta tot. Un lucru care nu ți-e caracteristic, dar care este firesc în asemenea împrejurări. Calmează-te, Lavinia. În primul rând, crezi că ar supăra-o atât de mult pe fată dacă ar afla adevărul?

— Nu știu, cred că nu. Dar nu e secretul meu. E al lui Derek și al Evei și amândoi au ajuns la concluzia că e spre binele ei să nu afle acest lucru. Și mi se pare că au făcut eforturi supraomenești pentru a reuși acest lucru. Și dacă

îi voi spune, la câteva săptămâni după ce am aflat eu, voi fi cea mai îngrozitoare ființă de pe pământ.

— Dar nu va afla de la tine.

— Mă simt responsabilă pentru ceea ce va face Max Elkin. Depinde de mine dacă îi spune sau nu.

— Până la urmă e viața ei. Dacă nu știe să judece un bărbat, atunci nu e treaba ta s-o înveți.

— Dar ea nu știe adevărul. Nu știe că el de fapt umblă după banii ei. Și nu știe nici de felul în care a aflat toate astea. Iar eu știu și nu pot trăi cu ideea că n-o pot avertiza.

— S-ar putea să nu asculte de niciun avertisment, Lavinia. Oamenii foarte îndrăgostiți rareori fac asta.

— Dar nu cred... că e foarte îndrăgostită de el. Cred că e mai mult încântată.

— Oh, draga mea! Chiar nu ai cum să știi așa ceva, protestă bărbatul, iar Lavinia, trebui să-i dea dreptate și schimbă subiectul.

— M-am gândit... Când Sheila va intra în posesia banilor, e posibil să pună întrebări și să afle adevărul? Pentru că dacă va fi așa, poate îmi fac degeaba griji în privința unui lucru pe care oricum îl va afla.

— Nu. Derek a avut grijă de asta și Sheila va ști doar că ajutorul vine de la un văr îndepărtat, din străinătate. Asta a fost ideea mamei sale.

— Vărul Jack, spuse Lavinia. Știu povestea.

— Ei bine, da, așa i se va spune. Și e un lucru pe care nu-l va comenta. Poveștile simple și stupide sunt, până la urmă cele mai bune.

— Asta înseamnă că Derek a avut grijă ca fata să nu știe niciodată. Și Eve a fost de acord. Nu pot fi eu cea care strică totul.

— Văd că ești familiară cu ea, spuse Keith. V-ați mai văzut?

— Da, într-un fel ciudat, suntem aproape prietene. Ignoră exclamația lui Keith și continuă: e bolnavă. Trebuie să facă o operație în urma căreia nu se știe dacă își va reveni. Și m-a rugat să am grijă de Sheila dacă i se

întâmplă ceva. A avut încredere în mine. A avut încredere că o să-i păstrez taina. Dacă Sheila ar fi fost copilul meu, ar fi aflat demult adevărul. Dar așa, nu pot interveni.

— Atunci va trebui să vorbești din nou cu ea despre asta.

— Oh, Keith, dar e foarte bolnavă. Nu cred...

— Draga mea, nu poți să-ți asumi toate grijile și problemele celorlalți. E adult până la urmă. Și e mama ei. Ea are dreptul să facă asta. Ea a început totul.

— Dar și Derek are un rol în toată treaba asta, nu? interveni Lavinia.

— Da, dar el nu e aici, nu-i așa? Du-te să o vezi și explică-i cum poți de bine ce s-a întâmplat și spune-i și ce părere ai tu. Probabil ea va avea un răspuns la dilema ta. Până la urmă e mai familiarizată cu povestea asta decât tine.

— Așa e, Keith. Mulțumesc pentru sfat.

— Nu cred că te-am ajutat cu mult. Doar că ți-ai făcut puțină ordine în gânduri. Anunță-mă dacă ai vreo problemă cu Elkin, deși nu cred să se întâmple asta. Lucrurile au luat o turnură neașteptată. Vorbește cu mama fetei la telefon sau personal și o să înțelegi ce ai de făcut.

— O să merg să o văd. Poate, mâine. Noapte bună, Keith. Puse receptorul în furcă simțindu-se mai calmă, dar nici pe departe mai fericită. Nu i se părea cel mai bun lucru să discute problema cu Eve, dar poate Keith avea într-adevăr dreptate.

Abia ajunsese la concluzia asta când sună cineva la ușă. Probabil că era Sheila și îi făcea o vizită după ce a revenit de acasă. Merse să o întâmpine.

Ea era, într-adevăr, dar era palidă și absentă, iar lângă ea Peter Bassett vorbi în numele său.

— Doamnă Manton, vă rog să ne iertați pentru că vă deranjăm la o asemenea oră, dar erați singura persoană pe care Sheila a dorit s-o vadă. Venise acasă de o jumătate de oră, când tata a telefonat să ne transmită vești proaste. Mama Sheilei a murit subit, după plecarea ei.

— Draga mea, exclamă Lavinia și întinse brațele între care fata se cuibări, imediat. Intră și închide ușa, îi spuse Lavinia lui Peter. Mă bucur că ai adus-o aici.

O așeză pe Sheila pe un scaun și, timp de câteva minute doar o ținu în brațe. Apoi, Sheila se ridică și spuse:

— Sunt mai bine acum.

— Adu-i o băutură, Peter. Poate știi ce-i place.

— Nu vreau. Sunt bine, serios.

— Vrei un ceai? Întrebă Peter, iar fata încuviință.

— Bine. Îl fac eu, doamnă Manton.

— Cel puțin ești mulțumită că ai mers s-o vezi zilele astea, spuse Lavinia, în cele din urmă.

— Da. Mă tot gândesc la asta. Dacă nu m-ați fi avertizat că nu se simte bine, poate aș fi amânat vizita. Am petrecut două zile minunate, împreună. Părea atât de fericită și veselă. Am vorbit despre multe lucruri pe care nu le-am discutat de multă vreme.

— I-ai spus și de logodnă? Lavinia nu se putu abține să întrebe.

— Nu. Am vorbit doar despre trecut. Destul de ciudat, A vorbit puțin și despre tatăl meu. L-a pomenit de puține ori în prezența mea. Mi-a spus că semăn cu el și că se bucură de lucrul acesta pentru că era un bărbat foarte prezentabil. Mi se pare emoționant, spuse fata, cu vocea tremurată, că ultima dată când m-a văzut mi-a spus asta.

— Și eu simt la fel și personal mă bucur că...

— Vă bucurați că ce?

— Sheila tu știi că eu sunt mai reținută din fire. Dar acum câteva seri, am vrut să-i telefonez mamei tale, deși nu o cunoșteam atât de bine. Cred că am vrut să fac un gest prietenos. Așa că am telefonat și am vorbit câteva minute și mi-a spus ceva care acum mi se pare special și important. Mi-a spus că în alte împrejurări am fi fost prietene bune.

— Cred că e adevărat și mă bucur că a spus-o. Peter apăru cu ceaiul.

— Ai mâncat ceva pe drum? Întrebă Lavinia.

— Nu știu. Am mâncat, Peter? Parcă nu.

— Atunci Peter, rămâi tu cu ea cât mă duc să pregătesc niște sandvișuri.

Merse în bucătărie, și în timp ce asculta vorbele de alinare ale lui Peter, se gândea cât de bine făcuse că-i telefonase Evei în acea seară. O plăcea. Știa asta. Dar trebuia să-i spună și ei. Ce folos să știe doar ea... Și atunci realizează că nu rezolvase problema cu Max Elkin. Se va gândi mai târziu la asta. Acum merse în sufragerie și îi îndemnă pe Peter și pe Sheila să mănânce ceva.

— Nu trebuie să vă mai reținem mult, spuse fata.

— Dar nu mă rețineți deloc. De fapt, dacă vreți, puteți rămâne aici să dormiți.

— Mulțumesc mult. Dar cred că mai bine mă întorc acasă. Oricum, mâine dimineață trebuie să plec spre Estey. Sunt multe de pregătit.

— Vrei să vin cu tine? întrebă Lavinia, dar Sheila dădu din cap în semn că nu.

— Familia mea are grijă de ea, doamnă Manton, interveni Peter.

— Da, bineînțeles. Uitasem de asta.

— Oricum, doamnă Manton, vorbi Sheila. Nu vreau să vă implic în așa ceva. Ați avut parte de asta nu cu mult timp în urmă și nu aș vrea să re trăiți clipele grele.

— Așa e.

— O să merg cu Sheila, spuse Peter.

— Oh, dar dacă nu poți... Max...

— Max Elkin n-o cunoștea pe mama ta. Eu o și cunoșteam și o și iubeam.

— Da, bineînțeles. Îmi pare rău, Peter. Nu m-am gândit.

— Nu trebuie să gândești acum. Ești prea obosită și supărată. Lasă-mă să mă ocup eu de lucruri în locul tău. Te cunosc de mult timp ca să știu cum ți-ar plăcea să fie totul.

Cei doi se ridicară să plece.

— O să vă anunț ce se întâmplă, spuse Sheila sărutând-o pe Lavinia pe obraz. Mulțumesc pentru tot și mai ales fiindcă sunteți aici când am nevoie. Pot să vin din nou după ce se termină totul?

— Oricând dorești, draga mea.

Cei doi plecară și Lavinia rămase în urma lor, gândindu-se la acea femeie care avusese o prezență pasageră în viața ei și care a schimbat-o atât de mult. Eve

Martineu putea să le facă atâta rău ei și lui Derek dar preferase să nu intervină și să lase lucrurile așa cum se petrecuseră.

Într-una din zilele următoare, îl întâlnește pe Max Elkin în clădirea Entwistles. Lavinia nu intenționa să vorbească cu el, așa că după ce îl salută ca pe un cunoscut oarecare, vru să treacă mai departe.

— Am auzit de moartea Evei Martineau. Cred că asta vă rezolvă o parte din probleme, spuse el, pe un ton impertinent.

— Nu aveam nicio problemă în ceea ce o privește pe mama Sheilei și chiar mi-a părut rău că a murit așa brusc.

— Ei bine, atunci cum vi se par noile responsabilități? O să-i luați locul mamei ei și o să încercați să-i dați sfaturi în legătură cu mariajul nostru?

— Nu încerc să iau locul nimănui, spuse ea, iar el râse, oarecum iritat.

— E cam ciudat din partea noastră să ne înfruntăm astfel, nu?

— Și eu cred la fel, dar nu a fost alegerea mea.

— Ei bine, atunci, să fiu mai explicit. Sheila nu va avea nimic de obiectat în fața unei nunți rapide. Ce aveți de gând? Să lăsați lucrurile să decurgă de la sine? Sau să o porniți împotriva mea și să vă câștigați un dușman?

— Cred că exagerezi importanța și influența mea în problemele voastre.

Ce putea să facă? Dacă Derek și Eve au dorit să păstreze secretul până la moarte, cum ar putea ea lăsa un individ ca Max Elkin să dezvăluie totul? Și știa că dacă avea s-o facă, ei îi va reveni rolul de femeie geloasă și posesivă, care neavând copii, profită de fiica soțului și îi distruge planurile de căsătorie, doar ca s-o aibă aproape.

Pe de altă parte, dacă Sheila se căsătorește cu el, ce șanse avea să fie fericită? Nu putea să nu o avertizeze. Dar

nu știa cum să-i spună adevărul și cu siguranță că va reuși doar s-o rănească și s-o îndepărteze de ea.

Acum, nu putea decât să speră că Sheila se va simți mai apropiată de vechii ei prieteni și că va mai uita de Max Elkin.

Când în sfârșit se întoarse în Foresk, Sheila arăta palidă și mai slăbită ca ultima oară. Îi făcu o vizită Laviniei și îi povesti ce se întâmplase.

— Familia Bassett a fost extraordinară. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ei. Mi-a spus că nu mă grăbește să-i iau lucrurile din căsuța închiriată. Sunt câteva lucruri, mai ales piese de mobilier pe care mi-aș dori să le iau cu mine în noua casă, după ce mă voi căsători.

— Ați făcut deja planuri? întrebă Lavinia.

— Am vorbit mai devreme cu Max. Nu mai e cazul să amânăm lucrurile. După cum spune și el, cu cât aranjăm lucrurile mai devreme, cu atât mai bine. Măine mergem să îmi cumpere inelul.

— Serios? întrebă Lavinia și se temu să nu cumva să pară înțepată.

— Da. Avem o zi liberă amândoi și vom profita de asta.

— Crezi că sâmbătă după-amiază ai putea trece pe aici să mănânci cu mine? întrebă Lavinia.

— Sigur că da. Mă întâlnesc mai târziu cu Max. Mi-ar face multă plăcere.

Fata plecă și Lavinia o privi cu tristețe, știind că poate face atâtea și totuși are mâinile legate.

Vinerea trecu repede și veni și ziua de sâmbătă când Lavinia speră că ceva avea să se schimbe în înțelegerea lor. Dar nu se întâmplă nimic. Sheila veni la prânz, mănâcă alături de Lavinia și pomeni în treacăt de Max.

Când Lavinia merse în bucătărie să pregătească cafeaua, se simți frustrată și neajutorată. Știa că dacă Sheila va face acest pas important alături de un om ca Max Elkin, va ajunge să regrete toată viața greșeala făcută.

Iar ea era în stare să împiedice acest lucru și totuși n-o făcea. Exact când se întorcea cu tava în sufragerie,

Sheila spuse:

— Nu am mai văzut până acum această cutie. E minunată! E din lemn de trandafir, nu-i așa? Pot să mă uit la ea? Fata o ținea în mână și era pe cale să o deschidă.

Panicată, Lavinia strigă:

— Nu! Lăsa tava pe masă și se repezi spre cutie, pe care însă n-o prinse bine din mâinile fetei și o scăpă pe jos. Când îi văzu tot conținutul răspândit pe podea, își dădu seama că uitase s-o închidă ultima dată când privise fotografiile Sheilei.

Tânăra, jenată, se repezi să le strângă, iar Lavinia, nu făcu niciun gest, doar se așeză pe canapea, lângă ea și o privi fascinată.

Au urmat câteva clipe de tăcere, după care, fata exclamă:

— Dar asta sunt eu, când eram copil, și asta... luă altă fotografie, când eram mai mare și... carnetul meu de elev? Doamnă Manton, de unde le aveți?

— Le-am găsit. În acea cutie. După moartea soțului meu. El le-a păstrat, spuse ea, pe un ton cald.

— Soțul dumneavoastră le-a păstrat, doamnă Manton?

Dar de ce?

— Pentru că te-a iubit foarte mult și a crezut de cuviință că e mai bine să nu-mi spună mie asta.

— Ce să nu vă spună? Întrebă fata, după care urmă o tăcere apăsătoare. Apoi Sheila răsfoi toate fotografiile și zise: semăn cu el, nu-i așa?

— Foarte mult. De aceea mi-a fost atât de ușor să te iubesc.

— În unele împrejurări, asta ar fi fost un motiv să mă urâți.

— Chiar deloc. Pe tine nu te poate urî nimeni.

— Și ați dori să-mi povestiți despre asta acum? Aș vrea să știu totul.

— Cred că e dreptul tău să știi. Dar eu n-am avut cum să-ți spun. Și tatăl și mama ta au preferat...

— Oh, și mama? Da, bineînțeles că și ea are o

contribuție în asta. Dar, știa? Știa că știați?

— Da.

— Și de asta ați mers să o vedeți și v-a spus că în alte împrejurări ați fi fost bune prietene, nu? De aceea mi-a spus că sunteți atât de bună.

— Nu eu am fost cea bună, Sheila, ci mama ta a fost.

— Mama? Spuneți-mi. Vreau să știu totul.

Lavinia începu să-i povestească de când a descoperit cutia în biroul lui Derek și până în momentul când ea a aflat adevărul. Nu i-a spus despre banii pe care avea să-i moștenească atunci când se va căsători.

La sfârșit, Sheila răsuflă ușurată și zise:

— Mă bucur că ați fost dumneavoastră cea care mi-a spus totul.

— Serios? De ce?

— Pentru că ați făcut-o atât de bine și ați vorbit cu atâta lejeritate despre tot ce s-a întâmplat și asta mă ajută să îmi dau seama care e poziția mea acum. Mulțumesc că mi-ați spus asta, zise Sheila îmbrățișând-o pe Lavinia și sărutând-o ușor pe obraz. Nu e de mirare că vă iubesc.

Pentru câteva clipe vocea ei pluti parcă în aer, după care fata, uitându-se la ceas, zise:

— Oh, Doamne! Am întârziat! Trebuie să mă întâlnesc cu Max. Nu, nu pot să rămân la cafea. Îmi pare rău. Mulțumesc pentru tot. Și dacă telefonează Max, spuneți-i că sunt pe drum. Mulțumesc pentru tot. La revedere!

Fata plecă repede și mult timp după aceea, Lavinia rămase unde era, apoi adună fotografiile și le puse în cutia din lemn de trandafir.

Îi venea greu să se obișnuiască cu ideea că secretul fusese dezvăluit și acum se gândea că Max Elkin nu mai avea cu ce s-o amenințe. Poate doar să-și folosească viclenia și s-o facă pe Sheila să creadă altceva despre Lavinia. Și în timp ce se gândea la asta, sună telefonul.

— Sheila e acolo? Pot vorbi cu ea? întrebă Max Elkin, furios.

— Mă tem că tocmai a ieșit pe ușă, spuse Lavinia,

calm. Dar va ajunge curând. Ne-am luat cu vorba și am uitat de tine.

— V-ați luat cu vorba, repetă el. Cred că a fost o discuție interesantă.

— Oh, a fost într-adevăr. Și cred că ghicești subiectul. Femeia l-a auzit înjurând.

— Ești chiar proastă, spuse el, cu brutalitate. Crezi că o să scapi atât de ușor aducându-mi mie acuzații? Pot fi un dușman foarte periculos.

— Serios? Întrebă Lavinia cu indiferență.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus exact ceea ce trebuia să știe de mult timp.

Apoi puse receptorul în furcă și încercă un sentiment de satisfacție.

Capitolul 10

Restul după-amiezii și al serii trecură incredibil de încet. Lavinia nu știa sigur ce așteaptă, dar simțea că trebuie să vină cineva. Se gândi după un timp că nu avea cine să mai vină. Sheila îi făcuse o vizită, așa că ce motiv mai avea să revină?

Doar dacă, bineînțeles nu i se întâmplase ceva. În ziua următoare, timpul se scurse la fel de încet, iar când ceasul anunță ora unsprezece, Laviniei i se păru absurd să mai rămână în Foresk. Oricum mai avea câteva treburi de rezolvat acasă.

Porni spre casă și când ajunsese, nu se mai simți atât de singură. I se părea că totul era parcă la fel ca înainte.

Acum, nu-i mai venea greu să stea acolo. Știa, în adâncul sufletului ei că într-o zi, va fi din nou fericită în acea casă.

Îi telefonă lui Keith și îl rugă să se întâlnească cu ea, pentru a discuta niște afaceri.

— Îmi pare rău că te deranjez duminică, spuse ea.

— Oh, nu-i niciun deranj. Un burlac ca mine se bucură oricând să scoată în oraș o femeie frumoasă. Vin într-o jumătate de oră să te iau.

Când sosi bărbatul, Lavinia îl rugă să meargă în

același loc unde fuseseră acum câteva luni, când îi spusese totul despre Sheila.

— Sigur că mergem. Acum nu vom mai putea sta pe terasă, dar cred că e la fel de frumos și înăuntru. Ai vreo nostalgie în legătură cu acel loc?

— Nu chiar. Dar aș vrea să-ți închei povestea acolo.

— Oh, voi femeile. Tot ce faceți trebuie să fie sentimental. Cel puțin mâncarea e bună acolo, zise el.

Și avea dreptate. Mâncarea era excelentă, și la un prânz copios, Lavinia îi povesti tot ce se întâmplase.

— Ți-a părut bine că s-a aflat totul?

— Oh, m-am simțit ușurată. Dar mai rămâne problema cu Max Elkin. S-a logodit cu el ieri după-amiază.

— Înțeleg. Și tu nu i-ai spus nimic despre el?

— Nu. Și asta pentru că imediat după ce i-am spus, s-a grăbit să ajungă la o întâlnire cu el.

— Poate e mai bine așa. Eu sunt de părere că nimeni n-ar trebui să intervină în relația dintre doi tineri.

Lavinia vru să-i reamintească că Sheila era responsabilitatea ei. Dar îl întrebă totuși ce se va întâmpla dacă Max va pune mâna pe banii Sheilei și îi va cheltui.

— Dacă fata nu e în stare să aibă grijă de ei, atunci e problema lor, nu a mea sau a ta. E dreptul ei să-și aleagă soțul și părerea mea e că dacă mai vrei s-o vezi, să ajungi la o înțelegere cu Elkin. Sau măcar obișnuiește-te cu ideea că sunt împreună.

Lavinia vru să-i mai spună ceva, dar în acel moment, ușa de la intrare se deschise și în restaurant apăru Sheila alături de Peter Bassett.

— Sheila, draga mea, exclamă Lavinia.

Cei doi se îndreptară spre masa ei și a lui Keith și Lavinia făcu prezentările.

— Ce loc minunat! exclamă fata. Nu am mai fost aici. Sigur, e un drum lung, din Foresk, dar plimbarea a fost minunată și Peter mi-a spus că putem mânca pe terasă chiar.

— E prea frig acum, spuse Keith.

— E prea frig pentru generația noastră, zise Lavinia.

Duceți-vă, dragilor. Nu veți păți nimic.

Cei doi râseră și merseră împreună pe terasă și Lavinia îi privi cercetând meniul.

Încet, privirea ei reveni la Keith.

— Ei bine, cum rămâne cu banii?

— Nu purta inel de logodnă, Keith. M-am uitat special.

— Și atunci ce face aici cu alt bărbat?

— Nu știu, dar se pare că se simte bine cu el.

— Poate îi place să fie cu amândoi.

— Oh, nu! Ea nu e așa!

— Atunci, sunt intrigat, concluzionă bărbatul.

Lavinia fu neliniștită pe perioada mesei și nu se putu abține să nu arunce ocheade spre masa celor doi tineri. Iar când sfârșiră, Lavinia și Keith le făcură un semn discret celor doi și porniră spre casă. Pe drum nu vorbiră prea multe, fiindcă Lavinia avea gândurile ocupate cu ceea ce tocmai văzuse.

— O să rămâi aici, în Treehampton? o întrebă Keith.

— Nu, probabil mai pe seară o să mă întorc în Foresk.

— Ei bine, atunci să-mi spui și mie ce-ai aflat în legătură cu Sheila, da?

— Așa o să fac.

Își luă rămas-bun și plecă.

Bineînțeles că va afla ce se întâmplase, își spuse femeia. Nu putea trăi în necunoștință de cauză. Mai ales că ea îl plăcea pe Peter. Luă din casă câteva lucruri pe care voia să le aibă cu ea în Foresk, deși știa că nu va mai rămâne mult în acel apartament. Aceasta era casa ei și aici îi era locul. Gândurile îi fură întrerupte de soneria de la ușă. Se gândi că era probabil vreun vecin care îi văzuse mașina parcată afară și merse să deschidă. O întâmpină însă pe Sheila.

— Sheila! spuse ea, surprinsă. Unde e Peter?

— E prin zonă. Vine mai târziu după mine.

— Dar ar fi trebuit să-l iei cu tine. E mereu bine primit aici.

— Știu asta, dar voiam să vă vorbesc între patru ochi.

— Bine draga mea, întră.

— Unde putem vorbi? Întrebă fata.

— Aici, spuse femeia, indicând biroul lui Derek. Îi făcea mare plăcere să stea cu ea în aceeași încăpere în care stătuse ore în șir alături de soțul ei.

Se așezară și fata își freca mâinile nervoasă. Semăna atât de mult cu Derek!

— Până la urmă nu te-ai logodit cu Max Elkin?

— Nu. Nu a vorbit prea frumos despre dumneavoastră.

— Dar ăsta nu era un motiv pentru care să nu te logodești cu el, spuse Lavinia, care izbucni în râs.

— Într-un fel, este. Nu l-am auzit niciodată vorbind așa despre cineva. Cu atât mai puțin despre un om la care țin. Era foarte furios și nu prea înțeleg de ce. Nu am întârziat mult și mi-am cerut scuze. Dar imediat a început să-mi reproșeze că am uitat de el din cauză că am stat cu dumneavoastră. Apoi a zis niște lucruri oribile. Că legătura dintre noi două este ridicolă și greșită. Și mi-a zis despre tatăl meu, fără să știe că eu deja știu și a făcut-o într-un fel atât de groaznic, ca și cum v-ați fi folosit de mine.

— Știu, draga mea. Nu te supăra. Voia să par ca o femeie geloasă și posesivă care încearcă să controleze viața fiicei soțului meu. Nu știu cum de a putut să se gândească la așa ceva.

— Dar cum de a aflat totul? Credea că mi-ați spus minciuni despre el. Nici măcar nu m-a ascultat când am spus că nici măcar n-am pomenit de el în discuția noastră. Și a țipat la mine în legătură cu niște bani despre care îmi spunea că nu i-a vrut și că o femeie rea îl împiedică să se bucure de ei. Și avea o privire ciudată și... nu cred că mă exprim cum trebuie.

— Ba da, draga mea, o faci.

— La ce bani s-a referit?

— Tatăl tău ți-a lăsat o sumă substanțială pe care o vei obține când te vei căsători.

— Dar cum de a știut? Cum de a știut despre asta Max? I-ați spus dumneavoastră?

— Oh, nu. A aflat singur.

— Cum?

— Când a lucrat o perioadă în biroul avocatului soțului meu, bărbatul pe care l-ai cunoscut la prânz.

— Dar lucrurile astea nu sunt confidențiale?

— Ba chiar foarte confidențiale.

— Și vreți să spuneți că și-a luat libertatea de a se uita prin acte și a încercat să profite de pe urma a ceea ce a aflat?

— Sheila, nu știu exact cum s-au petrecut lucrurile, dar n-am de gând să fac și eu la rândul meu acuzații. Știu doar că intrase în posesia unor informații pe care doar tatăl și mama ta le știau și aleseseră să le țină secrete. De când am aflat asta, nu l-am putut plăcea.

— Și de ce nu mi-ați spus? De ce nu m-ați avertizat?

— Nu știu. Poate fiindcă am încercat să fiu discretă și să nu mă bag în treburile altora.

— Dar cu siguranță, nu m-ați fi lăsat să mă fac de râs căsătorindu-mă cu un asemenea om, nu-i așa?

— Din fericire, nu mai trebuie să ne punem întrebare asta acum, nu?

— Dar aproape că s-a întâmplat. Știați că mă logodisem cu el și nu mai era mult până la nuntă. Și nu ați făcut nimic!

— Ei bine, nu poți spune că n-am făcut chiar nimic. Când a telefonat, l-am enervat intenționat și știam că nu se va putea abține și că va răbufni în fața ta. L-am lăsat să creadă că ți-am spus și de bani și de planurile lui.

— Oh, ce bine ați procedat, spuse fata încântată.

Apoi, uitându-se prin cameră, adăugă: ăsta era biroul tatii, nu-i așa?

— Da.

— Și obișnuia să stea pe scaunul acela pe care stați dumneavoastră acum?

— Da.

— Ce fericit trebuie să fie că acum ne înțelegem atât de bine, nu?

Lavinia o privi cu lacrimi în ochi.

— Da, cred că îi place cum s-au aranjat lucrurile până la urmă.

Se auzi un ciocănit la ușă.

— Oh, e Peter, spuse fata.

— Invită-l înăuntru. Mă duc să pun de ceai.

— Oh, grozav, mulțumim. Veniți și dumneavoastră în Foresk în seara asta?

Dar înainte ca femeia să-i poată răspunde, se mai auzi o bătaie în ușă.

— Da, dragule, vin! strigă Sheila, dispărând în hol.

Când se trezi singură în biroul soțului său, Lavinia zise:

— De ce să plec la Foresk? Am făcut ce trebuia făcut. O să rămân aici, dragul meu, în casa noastră, unde sper că într-o zi, voi fi din nou fericită.

Sfârșit